

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

Anul XVII.

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 7.

CUPRINS

Ziua Educației

Advențiști, la Institutul
Biblic

Copiii și tineretul cer
îngrijirea noastră

Făgăduințele lui Dumnezeu
pentru timpul de
strămtorare

Din experiențele elevilor

Zile de înălțare sufletească

Ziua Căminului Creștin

Cel mai bun argument

De ce trebuie să aibă o
mamă cultul familiei

Cultul familiei

Cinci minute misionare în
Sabat

Un om — un caracter

Pagina Gospodarului

Vești din Banat

Cursul de cetire pentru
slujbași

Departamentul Libertății
Cultului

Ziua Educației

Program pentru ziua de 10 Iulie, 1937

Dimineața

1. Cântare de deschidere și rugăciune
2. Cor
3. Lectură: Ziua Educației
4. Lectură: Advențiști, la Institutul Biblic. *D. Florea.*
5. Apel și indemnuri către tineretul Comunității și către părinți, *Predicatorul sau Presbiterul Comunității*
6. Încheiere cu cântare și rugăciune.

După masă

1. Cântare de deschidere și rugăciune
2. Lectură: Copii și Tineretul cer îngrijirea noastră. *E. G. White*
3. Din experiențele elevilor. *M. Manea*
4. Colectă pentru Fondul de Educație al Conferinței
5. Încheiere cu cântare și rugăciune.

Vedere asupra Institutului Biblic

Către frații predicatori și către frații cu răspundere în Comunitate.

Anul acesta „Ziua Educației”, va avea loc la 10 Iulie. Vă rugăm în mod călduros să faceți pregătiri pentru această zi însemnată. Noi ca popor al lui Dumnezeu vom progresa numai dacă vom ține pasul cu dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu. Să facem ca această zi să aibă un succes cât mai frumos și folositor.

Să cercetăm programul în comitetul Comunității și mai dinainte să rânduiim persoane capabile să-l execute cât mai bine. Cu o săptămână mai înainte anunțăm pe membrii și-i rugăm ca în Sabatul viitor să fie toți de față la executarea programului.

Apelul dela No. 5 urmărește să dea indemn părinților ca în familie să caute a da educație copiilor lor, iar tinerilor de a-și face ca ideal să viziteze cel puțin pentru un timp cursurile școlii noastre misionare. Apoi cu această ocazie se anunță că după amiază se face o colectă specială pentru „Fondul de Educație” al Conferinței. Din fondul acesta se ajută tinerii merițiși, dar lipsiți de mijloace.

Cei doritori pot cere informațiuni cari se trimit gratuit.

Încrezători în prețiosul Dv. concurs, dat pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu, rămânem cu deosebită iubire creștinească.

M. Manea

Ziua Educației

Lucrarea de educație

Introducere. — Pentru a înțelege lucrarea de educație în toată lărgimea ei, este un lucru de mare importanță ca noi să cercetăm aspectele următoare ale acestei chestiuni:

1. De unde vine ea.
2. Ce este ea.
3. Cum se capătă înțelepciunea și priceperea.
4. Cari sunt fazele dezvoltării educației.

I. De unde vine educația? Aceasta este o adevărată suprema întrebare care se pune, petrucă a ști de unde vine, de unde porcede adevărata educație, este mai important decât a ști în ce constă ea, deoarece noi n'am ști ceea ce este ea decât în măsura în care noi am ști de unde vine.

Iov, omul acesta care „era fără prăhană și curat la suflet”, despre care ni se spune că nu era „nimeni ca el pe pământ”, pune această întrebare primordială: „Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii?” Iov 28, 12. În răspunsul său (vers. 13), el scoate în evidență două puncte. Primul este că înțelepciunea nu-și are izvorul în om, și al doilea că ea este o descoperire de sus. Apostolul Iacob zicea: „Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pasnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică”. Iacob 3, 17.

II. După ce am găsit izvorul adevăratei educații, putem să ne ocupăm de întrebarea: **Ce este adevărata educație?** Tot Iov ne răspunde: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere”. Iov 28, 28.

După Iov, educația este compusă din două elemente: înțelepciunea și priceperea. La fel se exprimă și cugetarea lui Solomon: „Zi înțelepciunii: Tu ești sora mea! Și numește priceperea prietena ta”. Prov. 7, 4. Acest fel de educație prezentat aci este subiectul laudelor omului lui Dumnezeu: „Ferice de omul care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă pricepere! Căci câștigul pe care îl aduce ea este mai bun decât al arginului, și venitul adus de ea este mai de preț decât aurul; ea este mai de preț decât mărghăritarele, și niciunul din lucrurile pe care le-ai putea dori nu se poate asemui cu ea. În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei bogăție și slavă. Căile ei sunt niște căi plăcute, și toate cărările ei sunt niște cărări pasnice. Ea este un pom de viață pentru cei ce o apucă, și cei ce o au sunt fericiți. . . . Dobândește înțelepciune, dobândește pricepere; nu uita cuvintele gurii mele, și nu te abate dela ele. N'o părăsi și ea te va păzi; iubeste-o și te va ocroti! Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea, și

cu tot ce ai, dobândește priceperea. Înălță-o, și ea te va înălța; ea va fi slava ta, dacă o vei îmbrățișa. Ea îți va pune pe cap o cunună plăcută, și va împodobi cu o strălucită cunună”. Prov. 3, 13—18; 4, 5—9.

Așa dar înțelepciunea este primul element din care se compune educația. Cuvântul lui Dumnezeu mai spune: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și cunoștința Celui Sfânt este priceperea”. Prov. 9, 10. „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii”. Aceasta vrea să spună că noi trebuie să ne temem, să ne închinăm și să cinstim pe Dumnezeu, dacă voim să căpătăm înțelepciune. Dacă elevul nu cultivă această atitudine a spiritului față de Creator, el nu va avea o bază pentru comuniune și conlucrare.

Apoi, înțelepciunea care lucrează normal ajută în același timp la câștigarea înțelepciunii și priceperii și a le folosi. Această ordine în succesiune și metodă ne este sugerată tot de Înțeleptul Solomon: „Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o indeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor”. Ecles. 1, 13. Mai întâi înțelepciunea, apoi cunoștința și priceperea lucrurilor cerești și pământești.

III. Cum se capătă înțelepciunea și priceperea? Să fie cerută numaidecât. Autorul Proverbelor a dovedit nevoia a căuta priceperea, deoarece acela care o caută trebuie să se dedea la aceasta prin studiu și observație, cu ardoare și sârguință. Dar ce este înțelepciunea? Biblia răspunde clar: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s'o ceară dela Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s'o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentrucă cine se îndoiește seamănă cu valul mării, turburat și împins de vânt încoace și încolo”. Iacob 1, 5, 6.

Înțelepciunea este darul de bună voie a lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunea credinței. În fruntea listei de daruri pe cari le primim prin credința în Hristos, apostolul pune înțelepciunea. „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare”. 1 Cor. 1, 30. Noi admitem dela un timp ideea de îndreptățire, al doilea dar amintit, pe care îl numim de obicei „îndreptățirea prin credință”. Dar Scripturile învață tot cu atâta singuranță și ideea înțelepciunii prin credință.

Prima parte a vieții lui Solomon este o ilustrație bătătoare la ochi de felul cum se capătă înțelepciune și pricepere și Dumnezeu cunoaște dorința sa. Într'un vis, Dumnezeu Se arată lui Solomon și îi dădu prilejul să-și exprime dorința supremă a inimii lui, Povestea în toate amănuntele ei se poate citi în prima carte a Regilor, 3, 5—15.

Cum s'a spus deja, înțelepciunea care

fu dată lui Solomon ca răspuns la credința sa, nu dădu laoparte din inima lui dorința și nici hotărârea de a căuta priceperea, și cu atât mai mult ea nu făcu fără de folos efortul de a o căpăta. Într'adevăr, din clipa aceasta Solomon se dedică studiilor și cercetărilor: „Mi-am pus inima să caut și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o indeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor”. Ecles. 1, 13. Astfel, prin înțelepciune și efort, Solomon se distinse în ramurile următoare ale priceperii:

1. El a fost un mare muzicant. 1 Regi 4, 32.
2. A fost un mare învățat. 1 Regi 4, 32; Ecles. 9, 10.
3. A fost un mare om de știință. 1 Regi 4, 33. Pentru a vorbi limbajul științei, Solomon era specialist în botanică, zoologie, și alte ramificații ale științelor naturale.
4. A fost un mare bărbat de stat. 2 Cron. 9, 23. Se vorbește pe scurt de talentul și influența lui Solomon în 1 Regi 4, 29—34.

Ca și Solomon, cei patru tineri Ebrei căpătără educația lor la curtea Babilonului cu ajutorul „înțelepciunii prin credință” și prin eforturile lor stăruitoare pe cari le făcără pentru a cinsti și mări pe Dumnezeu. „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune”. Dan. 1, 17.

IV. Să trecem acum la fazele de dezvoltare ale educației. Pentru a înțelege lucrul acesta, noi trebuie să ne amintim de ceea ce trebuie să aibă loc mai înainte și să primim ca temelie principiile următoare ale Spiritului Profeției:

„Spre a înțelege ce cuprinde în sine opera de educație, trebuie să avem în vedere atât natura omului, cât și intenția lui Dumnezeu la crearea lui. Trebuie să mai ținem seama apoi și de schimbarea provenită în starea omului prin cunoștința răului, cât și de planul lui Dumnezeu, de a aduce totuși la îndeplinire intențiile Sale în educarea neamului omnesc”. — „Educație”, p. 12, 13.

Deci ne sunt prezentate patru teme:

1. Natura omului.
2. Scopul pentru care Dumnezeu l-a creat.
3. Schimbarea survenită în om prin cunoașterea răului.
4. Planul pe care Dumnezeu este hotărât să-l aducă la îndeplinire pentru a înfăptui acest scop mare: educația neamului omnesc.

Sora White mai zice: „Lucrarea educației și lucrarea de mântuire sunt, în întelesul cel mai înalt, una și aceeași”. „Educație”, p. 28. La fel este și învățătura biblică.

Și pentru ca să înțelegem mersul dezvoltării educației, nu numai că Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său scris, dar chiar și Cuvântul Său cel viu, pe Hristos, Cuvântul făcut trup. În timpul copilăriei și tineretii Sale, Isus fu cerscut după planul divin și Biblia raportează foarte deslușit

gradele dezvoltării Sale când zice: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El”. Luca 2, 40.

Acestea sunt adevăratele etape de dezvoltare ale educației.

1. Fizic: „Copilul creștea”.

2. Spiritual: „Se întărea”.

3. Intelectual: „Era plin de înțelepciune”.

4. Colaborare și aprobare: „Harul lui Dumnezeu era peste El”.

Și s'ar putea socoti ca un alt grad de dezvoltare ideea exprimată în aceste cuvinte: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. Luca 2, 52.

Concluzie: „Adevărata educație este

un ce mai presus decât o pregătire pentru viața pământească. Ea are de a face cu întreaga ființă și cu întreaga durată a vieții omului. Ea urmărește dezvoltarea armonică a forțelor trupesti, mintale și spirituale. Ea pregătește pe elev pentru bucuria servirii în lumea aceasta și pentru bucuria mai mare a unui serviciu mai mult în viața și lumea viitoare”. — „Educație”, p. 11. W. R. Beach

Advențiști, la Institutul Biblic

Din nou avem prilejul în această a Educației să cugetăm la prețul educației pentru noi și pentru copiii noștri, ca advențiști. Nu-mi este greu să recomand tuturor părinților un loc unde educația creștină pentru copiii lor este sigură, și anume Institutul Biblic al denominațiunii noastre, așezat în Brașov. Lucrarea care se face aci sub inspirația Bunului Dumnezeu este temeinică. Bărbați temători de Dumnezeu și încercați în ale credinței se străduiesc să facă cu toate puterile lor educația tinerelor și tinerilor trimiși acolo tocmai pentru scopul acesta.

În Institutul nostru Biblic se ia timp pentru dezvoltarea bine cumpănită a celor cari se înscriu ca elevi. E plăcut să vezi cum tinerii se desvoltă la fizic pe urma programului înțelept în care mișcarea, lucrul și exercițiul fizic se îmbină de minune, cu învățătura din cărți și din natură, precum și cu evlavia de cea mai alesă calitate.

Câmpul de agricultură, grădina de zarzavat, pomii cu fructele lor, pepiniera, ferma cu tot felul de lucrări, atelierul de tâmplărie, fierărie, tipografia, brutăria, bucătăria și spălătoria, sunt tot atâtea locuri unde tinerii și tinerele se deprind la Institutul Biblic să prețuiască munca fizică, și să-i dea onoarea cuvenită. Aci mulți învață că prietenii cei mai buni pentru a-și câștiga hrana în mod cinstit sunt cele două brațe bine educate la muncă stăruitoare. Aci mulți din cei cu sângele ofilit de aerul orașului prind sănătate în aerul curat al câmpului. Aci se face o întreagă primenire a întregului fizic și deprindere cu o alimentație hrănitoare dar modestă.

La fel în Institutul nostru Biblic se dă o temeinică educație generală care cuprinde atât ramura literară cât și cea științifică. Faptul că tineretul are posibilitatea să se concentreze la studiu, deoarece este lipsit de anumite atracții cari pot să predomine în școlile așezate în localitățile cu multă populație, dă siguranța asimilării mai temeinică a ceea ce se învață.

Dar ceea ce este de așteptat și pentru ce în chip deosebit avem să mulțumim Bunului Dumnezeu, este faptul că în Institutul Biblic se cultivă adevăratul spirit adventist. Aci găsim cultivată evlavia, spiritul de rugăciune, de cercetarea Scripturilor, de consacrare și încredere în Dumnezeu. Am în fața mea o scriere în care sunt zeci de texte pe cari tinerii

noștri elevi le-au colectat din Scripturi în ziua când Comitetul Uniunii era adunat pentru a studia poziția pe care trebuia să o luăm față de nouile planuri făcute de a fi împiedecat liberul exercițiu al cultului nostru și libera îndeplinire a însărcinării pe care Bunul Dumnezeu ne-a dat-o de a predica generației actuale Evanghelia cea veșnică. Ziua aceea elevii noștri au fost adunați special pentru rugăciune ca Bunul Dumnezeu să călăuzească pe conducătorii lucrării advente în hotărârile ce le vor lua. S'a luat și un timp pentru ca fiecare să caute în Sfânta Scriptură făgăduințele lui Dumnezeu pentru zilele grele. La ora hotărâtă toți s'au adunat aducând zeci de texte pline de îmbărbătare. Lista aceasta se găsește în alt loc în cuprinsul acestei reviste și e bine ca aceia cari vor să se îmbărbăteze din Cuvântul Domnului să-și ia timp să le cerceteze. Așa sunt crescuți tinerii noștri în Institutul nostru Biblic în temere de Dumnezeu și încredere în conducerea Lui.

La fel se cultivă și zelul misionar, căci la zilele când în programul Comunității este lucrarea aceasta elevii noștri sub

conducerea educatorilor lor se întrec a face partea lor.

Institutul Biblic este singurul loc sigur pentru tineretul nostru. Acolo trebuie să ne străduim să-i ducem și să le dăm tot spirijinul petru ca să poată avea succes deplin în lucrarea lor de câștigare a educației. Nu trebuie să ne gândim că Institutul Biblic ar fi un loc rău, dacă am auzi că Satana vrea să facă și el ceva pe acolo, cum nu trebuie să gândim rău despre grădina Edenului, pentru faptul că Satana a încercat să facă lucruri rele pe acolo. El dă târcoale tocmai pe unde sunt „cei aleși, căutând pe care să-l înghită”. Cu atât mai mult să dăm sprijinul nostru acestei instituții dumnezeiești, stăruint în rugăciune și în adunarea colectei pentru fondul de educație.

Ne trebuie o oaste de tineri bine educați și echipați pentru ca să ia parte cu vrednicie la încheierea lucrării întregitei solii îngerești. Tinerii aceștia sunt în Comunitățile și în familiile noastre. Să-i așezăm sub scutul lui Dumnezeu în locul cel mai potrivit pentru ei. Deci: Advențiști, la Institutul Biblic!

București

D. Florea

Copiii și tineretul cer îngrijirea noastră

Prea puțină atenție a fost acordată copiilor noștri și tineretului și de aceea nu s'au dezvoltat după cum ar fi trebuit în viața creștină, deoarece membrii Comunității nu s'au uitat la ei cu gingășie și simpatie, dorind ca ei să poată progresa în viața dumnezească.

În Comunitățile noastre cele mari s'ar putea face foarte mult pentru tineret. Oare să aibă ei o lucrare mai puțin deosebită? Oare să li se prezinte mai puține motive, pentru ca ei să devină creștini maturi, — bărbați și femei în Isus Hristos — decât cele oferite în denominațiunile, pe cari le-au părăsit pentru cauza adevărului? Să fie lăsați oare ca să puzăască încoale și încoace, să se descurajeze și să cadă în ispite, cari sunt întinse ori unde pentru a prinde picioarele lor neprevăzătoare? Dacă greșesc și cad dela tăria integrității lor, nu cumva membrii Comunității, cari au neglijat îngrijirea mieilor, îi osândesc și-i mustră, mărind greșelile lor? Se vorbește despre lipsurile lor, expunându-le și altora și lăsându-i în descurajare și disperare?

Lucrarea cea mai apropiată de membrii Comunităților noastre este de a se interesa de tineretul nostru; fiindcă el are nevoie de amabilitate, răbdare, blândețe, regulă după regulă, învățatură după învățatură. O! unde sunt tații și mamele din Izrael? Ar trebui să fie un număr mare de administratori ai harului lui Hristos, care să nu arate numai un interes întâmplător pentru tineret, ci unul deosebit. Ar trebui să fie unii, a căror inimă să fie mișcată de starea de plâns, în care se află tineretul nostru și cari să-și dea seama că Satana lucrează prin orice mijloc ce se poate închipui pentru a-i atrage în mreaja sa.

Dumnezeu cere din partea Comunității să se scoale din letargia ei, pentru a-și da seamă ce fel de slujbă i se cere în acest timp de primejdie. Micii turmei trebuie hrăniți. Domnul cerurilor privește spre a vedea cine face lucrarea, pe care vrea să o facă El pentru copii și tineret. Ochii fraților și surorilor noastre ar trebui să fie unși cu alifie cerească, pentru ca să poată deosebi nevoile tim-

pului. Noi trebuie să ne ridicăm pentru a vedea cari sunt nevoile din via spirituală a lui Hristos și să pornim la lucru.

Ca popor care pretinde că ar avea mai multă lumină, noi trebuie să căutăm cai și mijloace, pentru a scoate un corp de lucrători educați pentru diferitele departamente ale lucrării lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de o clasă bine disciplinată și cultivată de tineri și tinere în sanatoriile noastre, în lucrarea medicală și misionară, în birourile editurilor, în Conferințele diferitelor State și în câmp în genere. Noi avem nevoie de tineri și de tinere, cari să aibă o cultură înaltă, intelectuală spre a putea face cea mai bună lucrare pentru Domnul. Noi am făcut ceva pentru a atinge această țintă, dar suntem încă departe de locul, unde ar trebui să fim.

Ca o Comunitate și ca indivizi, dacă dorim să stăm curași în fața Judecării, trebuie să facem eforturi mai generoase pentru educarea tineretului nostru, ca ei să fie mai bine pregătiți în vederea diferitelor ramuri ale lucrării celei mari, care a fost încredințată mâinilor noastre. Noi trebuie să facem planuri înțelepte, pentru ca mințile iscusite ale acelor cari au talente să poată fi întărite și disciplinate, primind o pregătire de cel mai înalt grad, ca lucrarea lui Hristos să nu fie stânjenită din cauza lipsei de lucrători îndemânatici, cari vor face lucrarea lor cu seriozitate și credincioșie.

Toți să fie educați

Comunitatea este adormită și nu-și dă seamă cât de însemnată este educarea copiilor și tineretului. Cineva ar putea să întrebe: „De ce este nevoie ca să fim așa de interesați pentru a educa tineretul nostru în chip desăvârșit? Imi pare că, dacă ați lua câțiva cari s'au hotărât să urmeze o carieră literară sau oricare altă profesiune, care cere o oarecare instruire, ar fi suficient ca să li se dea atenția cuvenită. Nu este necesar ca tot tineretul nostru să fie așa de bine educat. N'ar satisface oare aceasta orice cerință esențială?”

Eu răspund: Nu, foarte hotărât — nu. Pe cine am putea alege noi dintre tinerii noștri? Cum am putea spune noi, care va fi cel mai promițător, care va aduce cele mai bune servicii lui Dumnezeu? După judecata noastră s'ar putea să primim la cele exterioare, după cum a făcut Samuel, când a fost trimis pentru a găsi pe unsul Domnului. Când fiii cei mândri ai lui Ișai au trecut înaintea lui și când privirea lui s'a oprit asupra feței și staturii frumoase a fiului celui mare, lui Samuel i-a părut că unsul Domnului ar fi înaintea lui. Dar Domnul i-a zis: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă”. Pe niciunul din acești fii frumoși ai lui Ișai n'a vrut să-l primească Domnul. Dar când a fost chemat dela câmp David, fiul cel mai mic, care nu era decât un tânăr, și a trecut înaintea lui Samuel, Domnul a zis: „Scoală-te, și unge-l, căci el este!” 1 Samuel 16, 7, 31.

Cine poate hotări care copil dintr'o familie se va dovedi a fi destoinic pentru lucrarea lui Dumnezeu? Ar trebui să existe o educație generală a tuturor membrilor ei și ar trebui să se permită întregului nostru tineret de a se împărtăși de binecuvântările și privilegiile unei educații în școlile noastre, pentru ca să se inspire de a deveni lucrători împreună cu Dumnezeu. Ei toți au nevoie de o educație, pentru ca să fie de folos și pregătiți pentru locuri de răspundere atât în viața particulară, cât și în cea publică. Este foarte necesar de a face planuri pentru ca să fie un număr mare de lucrători competenți și mulți ar trebui să se pregătească de a deveni învățător, pentru ca alții să fie educați și pregătiți pentru lucrarea cea mare din viitor.

Un fond pentru lucrarea de educație

Comunitatea ar trebui să ia asupra ei acest lucru și prin influența și mijloacele ei ar trebui să caute a atinge acest scop mult dorit. Să se creeze un fond prin contribuții generoase pentru înființarea de școli și pentru înaintarea lucrării de educație. Noi avem nevoie de bărbați bine pregătiți și educați, cari să lucreze în interesul Comunității. Ei ar trebui să prezinte faptul că noi nu putem să avem încredere ca tineretul nostru să meargă în seminarii și colegii, înființate de alte denominațiuni; ci noi trebuie să-i adunăm în școlile unde educația lor religioasă să nu fie neglijată.

Ținte înalte

Dumnezeu nu vrea ca noi să fim în vreo privință oarecare înapoi cu lucrarea de educație. Colegiile noastre ar trebui să fie cu mult mai înainte în educația cea mai înaltă. . . . Dacă noi nu vom avea școli pentru tineretul nostru, ei vor frecventa alte seminarii și colegii și vor fi expuși sentimentelor necredinței, certurilor și îndoielilor cu privire la inspirația divină. Se vorbește foarte mult despre o educație mai înaltă și mulți presupun că o educație mai înaltă constă în întregime într-o educație în cele ale științei și ale literaturii; dar aceasta nu este totul. Educația cea mai înaltă cuprinde cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu și este exprimată în cuvintele: „Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. Ioan 17, 3.

Cea mai înaltă educație este aceea, care ne va da o așa cunoștință și disciplină, încât vom ajunge la cea mai bună dezvoltare a caracterului, pregătind sufletul pentru viața aceea care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Din calculele noastre n'ar trebui să pierdem eternitatea. Cea mai înaltă educație este aceea care va instrui pe copiii și tinerii noștri în știința creștinismului, care le va da o cunoștință experimentală a căilor lui Dumnezeu, împărtășindu-ne lecțiile pe cari Hristos le-a dat ucenicilor Săi despre caracterul părintesc al lui Dumnezeu.

„Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să

nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște”. Ier. 9, 23, 24. Să căutăm urma sfatului lui Dumnezeu în toate aceste privințe; căci El este nemărginit în înțelepciune. Chiar dacă noi am lăsat de dorit în a face ceea ce am putut să facem pentru tineretul și copiii noștri în trecut, acum să ne căim și să răscumpărăm timpul. — „Mărturie Speciale despre Educație”, pp. 197—202.

„Counsels to Teachers”, p. 41—46.

Trd. de G. Proksh

Făgăduințele lui Dumnezeu pentru timpul de strâmtorare

Geneza 3, 15; 28, 15; 31, 24. — Exod 2, 23—25; 3, 17; 6, 6, 7; 14, 12—14; 23, 22. — Deut. 4, 38; 28, 6, 7; 31, 6—8. — Iosua 3, 2; 1, 9; 21, 44. — Jud. 5, 13. — 1 Sam. 14, 6; 17, 47. — 2 Sam. 3, 18. — 2 Cron. 20, 20. — Neemia 9, 27; 4, 20. — Iov 5, 2; 36, 15. — Ps. 18, 19; 31, 23; 33, 10; 34, 7; 37, 28; 37, 29; 44, 5; 46; 50, 15; 55, 22; 23; 60, 12; 62, 2; 66, 12; 72, 12; 91; 97, 10; 107, 6; 119, 170; 120, 1; 121, 2; 124, 8; 145, 17—20. — Prov. 2, 7, 8; 16, 7; 20, 22. — Isa. 8, 10; 12, 2; 24, 6; 27, 3; 33, 15, 16; 41, 10; 41, 13; 41, 14; 43, 1; 43, 2; 45, 2; 45, 17; 46, 4; 49, 8; 49, 15; 49, 16; 49, 25; 51, 7; 52, 10; 54, 10; 54, 17; 63, 9; 64, 4. — Ier. 1, 19; 15, 20; 15, 21; 20, 13; 30, 10; 30, 20; 31, 3; 46, 27. — Ezech. 34, 12. — Dan. 3, 6; 12, 1. — Ioel 2, 32; 3, 16. — Naum 1, 7. — Hagai 2, 4. — Zah. 2, 8; 9, 17. — Maleachi 3, 17; 4, 2. — Matei 5, 10; 10, 22; 10, 39; 21, 22; 24, 13; 28, 30. — Marcu 29, 30; 6, 23; 12, 4. — Luca 18, 7, 8; 21, 28. — Ioan 14, 3; 16, 33; 17, 15. — Rom. 8, 17; 8, 31. — 1 Cor. 10, 13. — 2 Tes. 3, 3. — 2 Tim. 2, 11; 3, 12; 4, 8. — 1 Petru 3, 12; 3, 14; 4, 14; 5, 10. — 2 Petru 2, 9. — Apoc. 2, 10; 3, 10; 22, 12.

Profitați cu toții de ocazia pe care ni-o oferă „Luna Cărții”, în intervalul dela 1 Iulie la 15 August 1937, când vă puteți procura orice carte sau publicație din literatura noastră, indiferent de limbă, cu reduceri foarte mari, începând dela 20% până la 50%. Zoriți și completați Nota de Comandă, și trimeteți-o Editurii în plicul alăturat.

Din experiențele elevilor

Încă un an școlar s'a scurs pe nesimțite și s'a alăturat la numărul celorlalți ani cari formează istoria Institutului Bîblic.

Anul care a trecut, cel mai frumos și cel mai bogat în experiențe din toate punctele de vedere, a fost numit: „Anul de consacrare”, căci am avut frumoase ocazii de comuniune sfântă cu Isus și de consacrare pe altarul Lui. Nimic nu poate fi mai frumos, mai nobil și mai încurajator, decât să vezi cum tineretul nostru dorește în mod sincer să se apropie tot mai mult de Dumnezeu, chiar în aceste zile când alți tineri au apucat pe diferite căi rele. În ce privește studiul lecțiilor la clase, este un lucru știut și bine constatat, că ele merg mai bine atunci când tinerii devin mai evlavioși.

Din dorința sinceră de a împărtăși fraților noștri din Comunității și în deosebi tineretului, experiențele frumoase făcute de elevi și eleve la școala noastră din Brașov, voui cita câteva din impresiile lor, primite în anul școlar trecut.

„Am fost mișcat până la admirație de felul cum au înțeles unii tineri frați elevi însemnătatea sfințeniei și pregătirea pentru serviciul Domnului. Eforturi vizibile au fost depuse din zi în zi ca să se apropie tot mai mult de Dumnezeu și să umble cu El”.

„Neșterse vor rămâne orele de clasă și de cercetare a profețiilor și a istoriei, precum și a învățaturii de limbi străine, ca să se poată propovădui și altora iubirea și jertfa de pe Golgota. Neșterse vor rămâne de asemenea orele de consacrare, de rugăciune și de mărturisire, precum și a idealurilor înalte propuse de atins”.

„În fața plinătății bogățiilor de binecuvântări descoperite de Bunul Dumnezeu, nu pot decât să rămân recunoscător și mulțumitor și să duc frumoasele impresii cu mine, ori unde voui merge și voui vorbi despre iubirea Sa descoperită față de toți dar mai ales aci la școala Misionară”. Aceste cuvinte le-a exprimat unul dintre absolvenții noștri.

Între altele, un elev se exprimă în felul următor: „Dar orele de rugăciune de dimineață? Cântările cari se revărsau în zorii zilei? Studiul lecțiilor? Să le uit? O! nu! nici nu pot și cine poate să facă lucrul acesta? Acestea îmi dădeau un impuls de a merge cu bucurie la orele de clasă din timpul zilei, și eram tot mai mult convins de prezența Mântuitorului la desfășurarea programului zilei. Zilele păreau o clipă și iată venea ora de rugăciune de seară când solicitam dela Tatăl nostru Ceresc putere și înțelepciune”.

Un alt elev din primul an zice: „La plecarea de acasă, am vorbit cu tata și după ce ne-am rugat împreună îi-am spus: Anul acesta doresc să mă consacru lui Dumnezeu așa cum niciodată nu am făcut-o până acuma. Domnul să-ți ajute, îmi zise el, și să aud numai vesti bune despre tine. Când am sosit aici, ce coin-

cidențial, am văzut publicat că acest an școlar va fi un an de consacrare. Atunci am crezut că mâna Domnului e cu mine. Numai El m'a inspirat să-mi aleg aceeași fintă care deja era aleasă aci la școală. Chiar atunci am pus mâna pe toc și am scris tatălui meu primele impresii frumoase....”

Un elev din clasa a doua zice: „Îmi aduc aminte cu mult drag de orele de mărturisire și consacrare cari cred că niciodată nu vor fi șterse din mintea mea. De asemenea focul sacru al rugăciunilor stăruitoare mi-a adus multe biruințe asupra eului personal și asupra păcatului. Sunt mulțumitor Bunului Dumnezeu că mi-a ajutat în acești doi ani de școală să-mi pot acumula multe cunoștințe din Cuvântul Său și din alte materii....”

Tinerii noștri au de luptat cu multe greutăți, dar mulțumim Domnului că ei au găsit mijlocul cel mai bun de a le birui, așa cum se exprimă unul dintre elevii noștri: „La începutul anului școlar, în adunare publică, ne-am consacrat Domnului și de atunci încoace, în ciuda tuturor slăbiciunilor mele, am făcut experiențe frumoase cu Dumnezeu. M'am simțit mai aproape de Domnul Isus Hristos. Unica dorință a mea a fost ca să mă apropiu de Domnul așa cum sunt, plin de slăbiciuni și plin de păcate. Acum mulțumesc Domnului că El m'a ajutat să pot face acest lucru”.

Un alt tânăr din primul an, care a primit legământul aci la școală, se exprimă în felul următor: „Nu găsesc cuvinte de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, fiindcă El m'a condus la acest loc sfânt, unde fiecare tânăr și tânără poate găsi o cetate de scăpare pentru sufletul său. Cu un an mai înainte nici nu mă gândeam că Bunul Dumnezeu mă va conduce într'un loc așa de binecuvântat, pentru care fapt îi mulțumesc din toată inima....”

„Am simțit în inima mea o mare liniște și pace. Din partea Domnului Isus am primit multe și bogate binecuvântări în acest an școlar, precum și alte învățături și sfaturi frumoase cari sunt tot așa de necesare pentru viața spirituală. Împreună cu ceilalți frați ai mei, am învățat de asemenea că această lume decăzută, în mijlocul căreia trăim, viața noastră ar trebui să fie consacrată pe altarul lui Dumnezeu. Pentru toate aceste lucruri dau slavă și onoare Bunului Dumnezeu, căci m'a ajutat așa de minunat în acest an de consacrare”.

Referindu-se la binecuvântările primite în Sabat, un alt elev zice: „Apoi cele mai fericite Sabate le-am petrecut aici. Mai ales anul al doilea mă bucuram toată săptămâna că vine Sabatul. Lăsam la o parte grijile, eram fără însărcinări și mă desfatam cu Biblia și Mărturiile. Ce fericit și binecuvântat ieșeam din aceste adunări de Sabat! Luam noi hotărâri de a fi al Tatălui, de a-L cunoaște, a mă face una cu El și a mă

pregăti spre a servi cauzei Lui. Era atâtă fericire, și bucurie sfântă, că aș fi dorit ca Sabatul să nu se mai sfârșească și când se încheia, îmi părea rău că a trecut așa de repede!”

Unul dintre tinerii noștri, care a rămas la lucru în vară anul trecut, și care a luat parte la inaugurarea anului de consacrare, zice: „Ca unul dintre cei cari încă în timpul verii am avut ocazie să fiu aici când anul de consacrare s'a inaugurat, pot să-mi dau seama ce mare influență a avut acest fapt asupra mea și a altora. Eram continuu conștient că sunt în anul de consacrare și că trebuie să evit orice nu armonizează cu caracterul lui. În sensul acesta am căutat să îndemn și pe alții. Purtam continuu o răspundere solemnă pe conștiința mea. Am știut că faptul în sine, adică anul de consacrare purta o mare putere cerească și că Bunul Dumnezeu dorea să ne binecuvinteze mai mult ca oricând. Am profitat cât mai mult de această ocazie și m'am rugat serios pentru transformarea inimii mele”.

Un alt elev din primul an zice: „Multe virtuți și lucruri importante am avut ocazie să văd, să aud, să învăț și să înțeleg din întreg ciclul învățăturilor școlii noastre ce au contribuit la regenerarea ființei mele. Orele de Capela și cult au adevărate mărgăritare prețioase pe cari tinerii le pot găsi la institutul nostru de educație. Toate acestea au fost pentru mine ocazii când Spiritul Sfânt a reacționat puternic în toate mădularele mele, determinându-mă a mă aprofunda în adâncă meditație către Dumnezeu și mântuirea oferită prin Isus. Nu voui uita niciodată seara de 16 Decembrie din Săptămâna de Rugăciune în care Spiritul Sfânt a cercetat inima fiecăruia din familia școlară. Această seară, ca și ziua când am primit legământul, rămân pentru mine ca două monumente ce-mi vor aduce aminte necurmat de cele ce Isus a făcut pentru mine....”

Ne-ar trebui multe pagini să redăm exact toate impresiile elevilor și elevelor așa cum au fost exprimate de ei în mod sincer.

Din cele arătate mai sus, ca și din constatările noastre de ani de zile, școala noastră pe lângă faptul că este un loc unde tineretul se poate pregăti temeinic pentru lucrarea lui Dumnezeu, ea mai este și o cetate de scăpare pentru mulți tineri și tinere urmăriți de marele amăgitor.

Ceea ce ar putea contribui la învierea și progresul bisericii noastre, precum și la consolidarea ei, este formarea și pregătirea tineretului advent într'o școală creștină, care are Cuvântul lui Dumnezeu la baza învățăturilor sale. Tineretul Advent este biserica de mâine, ce va fi chemată să facă față împrejurărilor grele și să înfrunte vitregia timpului. Vor fi ei destul de bine pregătiți pentru răspunderea ce se va pune asupra lor?

Vor fi ei capabili să continue lucrarea de propășire a Evangheliei, ce va constitui ultima solie de avertizare către o lume pierdută? Iată câteva întrebări de seamă cu cari biserica și slujbașii ei ar trebui să se ocupe.

Noi ne străduim cu ajutorul Domnului să facem tot ce putem mai mult și mai bine pentru a primi la școala noastră cât mai mulți tineri și tinere, și a-i pregăti pentru datoriile vieții acesteia și pentru bucuria vieții viitoare.

Facem un călduros apel către toți frații și surorile noastre să contribuie mai mult la sporirea fondului de educație.

pentru ca tinerii săraci dar merițoși să fie sprijiniți de Conferințe, la școală.

Iubite frate Presbiter! Dacă în Comunitatea Dv. sunt tineri și tinere, îndeamnă-i și încurajează-i să vină la școală. Lucrul acesta va contribui la învierea Comunității pe care Bunul Dumnezeu ți-a încredințat-o s'o conduci. Se poate că unii dintre ei vor fi buni slujbași în Comunitate, dar gândește-te că Domnul vrea să le încredințeze răspunderi și mai mari.

Iubiți părinți! Aveți copii? La ce școală doriți să-i trimeteți? Care va fi influența ce îi va înconjura acolo? Doriți din

toată inima ca ei să fie mântuiți? Asigurați-le atunci o educație curat creștină. Ce se va semăna în sufletul lor când sunt tineri, aceea va crește și va aduce roade.

Iubite tânăr și tânără, care ai ocazie să fii de față în această adunare, te întreb: Ce țință ți-ai pus în viață? Nu ai dori și tu ca împreună cu alți tineri să ai parte de multe și frumoase experiențe la institutul nostru de educație din Brașov? Roagă pe Bunul Dumnezeu să-ți ajute să vii la școală chiar anul acesta Ța 1 Octombrie. Dacă dorești informații cere prospectul.

M. Manea

Zile de înălțare sufletească

Multe săptămâni de rugăciune am trecut de când sunt la școală. Unele au fost însoțite de un spirit de rugăciune și consacrare, mai mult decât altele și în general toate au fost adăucătoare de viață spirituală; dar, săptămâna de rugăciune a tineretului dela 13—20 Martie, anul acesta, se pare că le-a întrecut pe toate. Bunul Dumnezeu ne-a cercetat în mod deosebit și noi toți ne-am simțit bine aproape de Isus.

Ceea ce a contribuit la succesul cel frumos din săptămâna de rugăciune, anul acesta, pe lângă ajutorul asigurat din partea lui Dumnezeu a fost și o bună pregătire. Cu zece zile mai înainte, am împărțit pe tineri și tinere pe grupe și i-am îndemnat să ne rugăm ca Domnul să ne pregătească inimile pentru zilele cari aveau să urmeze. Au sosit în fine și zilele de rugăciune. Chiar dela început, Vineri seara, s'a observat că Duhul Domnului este la lucru, de asemenea și în Sabat.

Duminecă după masă am primit o cerere din partea unui grup de elevi și eleve în număr de 24. Această cerere conținea ideea următoare: În dorința sinceră de-a ne apropia tot mai mult de Dumnezeu în această săptămână de rugăciune, ne-am inspirat dela ritualul Vechiului Testament, unde găsim că fumul de tămâie, simbol al rugăciunilor, se ridică neîncetat la tronul lui Dumnezeu. Noi ne-am constituit într'un grup de 24 de tineri și tinere și dorim să ne rugăm Domnului fiecare câte o oră pe zi. Astfel că la orice oră din zi și noapte să fie cineva care să se roage în Școala noastră; elevii în camera de rugăciune din internatul lor, iar elevele în camera de rugăciune din internatul fetelor. Toți cei 24 de tineri și tinere și-au pus iscălitura lor pe cerere.

Această cerere a fost examinată în Comitetul școlar și ne-am gândit să dăm ocazie și altor tineri și tinere să ia parte la acest program. Duminecă seara am venit cu această propunere în fața tuturor, dând libertate ca și alții să ia parte. Erau momente mișcătoare! Încă și alți tineri, afară de cei 24 s'au ridicat unul după altul și s'au exprimat că doresc și ei să petreacă ore de rugăciune

și veghere, noaptea și ziua când le-are veni rândul. O atmosferă solemnă și sfântă a început să planeze asupra adunării și apoi asupra Școlii noastre.

Văzând dorința cea sinceră a elevilor și elevelor de a se consacra Domnului, ținând nestins focul sacru timp de șapte zile, multe gânduri mi-au trecut atunci prin minte. Mă gândeam la alți tineri și tinere cari sunt departe de Dumnezeu, lipsiți de nădejdea creștinului și de iubirea lui Isus; ce contrast! În acele momente mi se părea că toate lucrurile de pe acest pământ sunt fără valoare. O dorință arzătoare după alte locuri mai bune mi-a năpădit inima și am exclamat: „Doamne, ce bine este să fie omul aproape de Tine!” Fără să vreau mi-am adus aminte de cuvintele lui David: „Pe cine altul am eu în cer, afară de Tine și pe pământ nu-mi găsec plăcerea decât în Tine!” „Cât pentru mine, fericirea mea e să mă apropiu de Dumnezeu...”

Apoi ca să cunoaștem mai bine nevoile noastre, s'a dat ideea să formulăm în scris dorințele și nevoile noastre, pentru cari să ne rugăm în săptămâna de rugăciune. Ele au fost cam următoarele:

1. Doresc să mă întăresc în credință.
2. Doresc să capăt biruință asupra lui Dumnezeu.
3. Doresc ca membrii familiei mele, cari sunt în credință să fie întăriți.
4. Doresc ca tatăl meu și frații mei să vină la credință.
5. Doresc să închei un legământ cu Dumnezeu.
6. Doresc să câștig biruința și să am blândețe.
7. Doresc să am iubire pentru aproapele meu și să fiu un sprijin.
8. Doresc să mă desbrac de omul cel vechiu și mă îmbrac în omul cel nou.
9. Cer dela Domnul credință și încredere în Domnul Hristos, ca Mântuitor Atotputernic.
10. Salvat pentru a salva.
11. Doresc să am mai multă încredere în Domnul.
12. Caracterul meu să fie clădit numai pe Scripturi.
13. Să nu fiu influențat de niciun om.
14. Să privesc numai la Isus și la ni-meni altul.

15. Motivele acțiunilor mele să fie după voia lui Dumnezeu și să iubesc pe frații mei.

16. Să vă rugați pentru părinții mei și pentru mine ca Dumnezeu să-mi ajute la o credință mai fermă.

17. Doamne Isuse să fii Tu ajutorul meu, ca să câștig biruința asupra limbii.

18. Rog pe bunul Dumnezeu să-mi ajute să înving orice ispită și să fiu ascultător față de Tatăl cereș în toată viața mea.

19. Mă rog pentru părinții mei, pentru fratele meu, ca Dumnezeu să le dea credință.

20. Doresc să am o mai mare credință și iubire față de Cuvântul Domnului.

21. Doresc să-mi pot forma caracterul.

22. Mă rog pentru conducătorii popoului și pentru conducătorii acestei instituții.

23. Doresc să primesc dela Dumnezeu mult Spirit Sfânt.

Au fost mulți tineri cari au arătat că doresc să câștige biruința asupra lui personal și asupra înclinațiilor lor. Mai mult ca oricând am înțeles că tinerii noștri au de luptat cu multe și felurite ispite.

Planul proiectat a fost pus în aplicare și în orice moment, ziua sau noaptea, timp de o săptămână, în instituția noastră era cineva care se roagă, un elev sau o elevă. În acea săptămână s'au dat lupte aprige, au fost câștigate prețioase biruinți, s'au luat hotăriri mari — hotăriri de cari va depinde mântuirea multor tineri și tinere. Se părea că trăim cu toții în alte lumi.

Unul dintre frații noștri dela Școală, care a fost profund impresionat de frumosele experiențe, a avut un vis pe care îl redăm aci cu toate amănuntele lui așa cum a fost povestit:

La 14 Martie 1937 mă aflam în adunare, seara la ora 7,1/2. Fr. A. conducând adunarea dela amvon, făcea apel tinerilor ca fiecare în mod liber și care se simte îndemnat și are vreo părere bună, să ajute la întocmirea unui plan bun, care să ne ajute în mod deosebit la folosirea acestui timp în cea mai strânsă legătură cu Dumnezeu.

Cu adănc seriozitate priveam pe tinerii

cari se ridicau unul după altul și în spiritul cel mai blând arătau ideile lor în cari se vedea o mare dorință după o viață sfântă și curată. În cele din urmă se hotărăște înființarea unui altar în camera de rugăciune a tinerilor, altar care să fie ocupat în orice oră din zi și noapte de câte unul sau doi și astfel rugăciunile să se înalțe necurmat la tronul lui Dumnezeu. Văzând spiritul acesta de manifestare sfântă, cum și alegerea și întocmirea acestui plan așa de prețios, am rămas profund mișcat în sufletul meu și am zis: „Cu adevărat aici este Dumnezeu care ne mișcă inimile și ne cheamă la o adevărată pocăință și consacrare.

Din această seară am simțit în sufletul meu o schimbare generală, simțeam o putere în mine care mă atrăgea către Dumnezeu și m'am hotărât să mă consacru Lui și să-L caut și eu din toată inima în această săptămână. Ieșind din adunare, mi se părea totul în lumină, inima mea era liberă. Mă simțeam stăpânit de o pace sufletească care îmi aducea numai bucurie și fericire. Ori cu cine veneam în contact sau ori pe cine priveam, îl consideram ca pe un sfânt, ca pe un om bun, care nu-mi dorește decât numai binele.

Ce fericit eram că Dumnezeu schimbăse inima mea așa de mult, lucru pe care nu l-am simțit niciodată în viața mea așa de mult. Miercuri seara, 17 spre 18 Martie, discutăm cu soția mea tocmai despre acest lucru și zicem: „Ce fericit mă simt că Domnul mi-a dat o inimă așa de bună încât mi se pare că toți oamenii sunt buni și simt respect și onoare pentru fiecare oricât de neînsemnat ar fi el.

Înainte de a mă culca, m'am dus la fr. B. pentru a-mi fixa și mie o oră din zi sau noapte pentru a mă ruga Domnului. După fixarea timpului hotărât, m'am culcat liniștit. Pe la ora 3 și 15 minute am sărit din somn speriat și tremurând. Ce se întâmplase! Un vis pe care îl avusesem mă turburase foarte mult și mă simțeam slab și fără putere. Am început să plâng ca un copil și nu am mai avut liniște și nici somn până dimineața.

Se făcea că eram în dosul școlii, cam la 50 m. depărtare. Aici era sora C. cu copii de mână, sora D. și un oarecare număr de elevi, cari în formă de careu priveau toți în sus. Pe cer se vedeau o mulțime de nori întunecoși cari alergau repede unii contra altora. Printre ei se vedea scântei de lumină ca niște fulgere. Întrebai pe cei de față, ce este? Mi s'a spus că fr. C. a fost răpit la cer de 2 îngeri într'un val de lumină, spunându-mi să aștept și eu. După puțin timp de așteptare (tot în vis) mă uit la ceas și văd că mi se împlinise timpul când trebuie să plec la camera de rugăciune. Plecai imediat și acolo găsesc pe fr. E. care căzuse la sorț să se roage cu mine. Rugându-ne noi acolo, am auzit o gălăgie mare afară. Ridicând ochii pe geam din camera de rugăciune, am văzut o lumină puternică spre locul de așteptare. Imediat am înțeles că sosesc îngerii, aducând pe fr. C. Am încheiat

rugăciunea imediat și am ieșit foarte repede pe ușa din față, ocolind spre locul de așteptare. Când am ajuns la colț, de unde se vedea bine, mi s'a înfățișat o scenă uimitoare, pe care văzând-o, am început să tremur și abia mă ținem pe picioare. Ce era! Am văzut un val mare de lumină care acoperea tot locul dintre ateliere și școală. Centrul acestei lumini era în fața caloriferelor, deasupra camerei de rugăciune. Acolo erau doi îngeri puternici și înarmați ca de războiu. Unul era deasupra camerei de rugăciune și lângă el era o ladă patrată, de care era legată o frânghie groasă care se pierdea în zare spre cer, înconjurată de o lumină mare. Al doilea înger stătea pe pământ lângă zid, deslegând pe fratele C. care era coborât cu o frânghie de ingerul de sus de pe acoperiș.

Ingerii aveau o înfățișare uriașă încât capul celei de jos ajungea aproape de acoperișul școlii. În cap avea câte un coif frumos, înconjurat la partea de jos cât și în curmeziș de mai multe ori de câte o bandă lată de fir de aur. Erau îmbrăcați cu câte o haină strânsă pe corp ca un tricou și de o culoare verde închis catifelat, care strălucea în razele de lumină. Mănecele erau scurte și la extremitatea lor, lângă cot erau înconjurate cu câte o bandă de fir de aur. Atât împrejurul gâtului, la umeri, cât și la încheietori până la brau iarăși se vedeau aceste benzi aurii. Mijlocul era iarăși încins cu o centură lată aurie. Ingerul de jos avea niște mișcări foarte rezezi. Benzile aurii în razele luminii se vedeau strălucind foarte frumos. Cel de sus stătea cu un picior pe ladă cu care venise și unul pe acoperiș. Într-o mână ținea o sulită uriașă cu vârful în sus și avea o privire foarte serioasă îndreptată în jos la mișcările celuilalt inger. La o distanță cam de zece metri se găseau elevii școlii și priveau cu mirare scena aceasta. La un moment dat pe ingerul de jos nu l-am mai văzut, iar cel de sus începu să scoată din ladă niște daruri frumoase strigând mai multe nume. Am auzit nume de elevi cari au fost la școală, nume cari sunt la școală și alte nume necunoscute. Darurile erau aruncate jos, câte unul după fiecare nume strigat de inger. Cei cari erau prezenți primeau darul și se bucurau foarte mult, iar pentru cei cari nu erau prezenți se puneau deoparte. Eu mă găseam în mijlocul elevilor, prinzând daruri și multe din ele le puneam deoparte pentru cei cari erau absenți. Pe sala din fața capelei, la geamul care e la intrarea sălii cazanelor dela calorifer, se vedeau frații profesori cari priveau această scenă. M'am trezit din somn cam speriat și am început să plâng fără să mă pot opri.

Impresia acestui vis mi-a sdrobit sufletul și mă simt o altă ființă. În orice moment îmi apare în minte această întâmplare și ori de câte ori privesc sau trec prin locul acela, sunt cuprins de un fior prin inimă și tot corpul. Nu pot să uit niciodată înfățișarea acestor îngeri tineri, uriași, serioși și într-o îmbrăcăminte străină și frumoasă ce nu am mai văzut niciodată.

Sunt mulțumitor și recunoscător lui Dumnezeu din toată inima mea pentru acest vis care a contribuit atât de mult la schimbarea mea generală. Îl aud și-L preamăresc pentru aceasta și Îl rog să-mi păstreze totdeauna această influență a inimii mele în care simt pace, libertate, bucurie și fericire sfântă.

Nu numai frațele care a avut acest vis a fost profund impresionat, dar și ceilalți cari au avut ocazie să-l audă. Această săptămână de rugăciune ne-a adus deosebite binecuvântări, lucru ce se poate vedea și din exprimările unor tineri și tinere, din care spicuiam câte ceva.

Un elev de curând botezat: „Descurajat și abătut de greșeli și păcate am intrat în săptămâna de rugăciune, punându-mi ultima speranță de salvare într'nsa. Mă luptasem uneori până la disperare și poate prea mult cu puterile proprii. M'am rugat: „Doamne, arată-mi acum sau niciodată, ce să fac, ca să pot birui și să rămân lângă Tine”. Spre bucuria mea, Dumnezeu a ascultat rugăciunea mea. Am început deodată să înțeleg făgăduința din Ioan 1, 9, prin conversație cu un frate. Am înțeles că „curățirea de păcatele noastre, coincide cu revărsarea unei puteri care subjugă răul din sufletul nostru”. Cu alte cuvinte, faptul mărturisirii în sine îmi asigură puterea de suprimare a păcatului. M'am rugat și am primit asigurarea că sunt iertat și că îmi este dată biruința. După aceea Dumnezeu mi-a permis să fac o privire în sufletul meu. Într'o oră de rugăciune, El mi-a arătat toată mărđaria sufletului meu. Am scris totul pe o hărtie, am aruncat toată mărđaria afară — orice gând. Am pus totul înaintea lui Dumnezeu, am mărturisit și pe baza făgăduinței Sale, am crezut în iertarea și curățirea mea. Am simțit și am primit siguranța despre puterea lui Isus ca Măntuitor atotputernic. Am avut o pace sufletească. Toți oamenii mi-au părut mai buni. Înainte parcă îmi mai apărea câte un dușman dar acum toți erau buni și pe toți îi iubeam. Când priveam la soare sau vedeam câte un firicel de iarbă, sau când priveam seara la stele, vedeam iubirea Tatălui Cereșc. Am primit o încredere atât de tare în atotputernicia lui Dumnezeu, încât eram gata să-mi dau și viața pentru Domnul. Mi-am ajuns ținta!”

Un alt elev zice: „Lăudat și mărit să fie Domnul pentru favoarea ce mi-a dat, de-a petrece această săptămână la școala misionară. În această mare și minunată săptămână, am simțit influența cea sfântă pe care o poate aduce rugăciunea pentru credincioși.

Înălțând inima mea în rugăciune către Dumnezeu, am simțit cum El mi-a insuflat o atmosferă cerească. Am simțit că numai cu ajutorul rugăciunii pot să mă țin atât de aproape de Dumnezeu, încât fiecare din încercările neașteptate, cugetele mele să se îndrepte în spre El, în mod așa de natural, cum se întorc florile către soare.

Dorind ca în această săptămână să vorbesc cu Dumnezeu, am deșertat do-

rințele inimii mele în cămăruță și am primit asigurarea că nimeni nu va putea fi respins din cei ce vin la El cu inima zdrobită.

În urma acestei săptămâni de rugăciune mă simt întărit în credință, simt cum Domnul mi-a dat putere împotriva ispitelor și încercărilor și rog pe iubitul meu Mântuitor, să mă ajute să mă simt mereu cum m'am simțit în această săptămână. A Lui să fie lauda, slava și mărirea în veci".

Altul se exprimă în felul următor:
„Înainte de a intra în săptămâna de rugăciune, simțeam în inima mea nevoia de un sprijin, nevoia de a spune tot dorul și păsul pe care-l aveam în inimă, unui „Mare Medic” care știe totul, până sosi momentul când mi se făcu și mie invitația de-a lua parte împreună cu ceilalți elevi în grupa de rugăciune.

Aveam bucurie și mai înainte, pentru că fusese deja o săptămână de rugăciune, dar acest moment îmi făcu o bucurie și mai mare, pentru că acum găsisem momentul cel mai fericit, pentru a mă apropia mai mult de Dumnezeu printr-o adevărată consacrare.

În această săptămână am simțit cum Dumnezeu era cu noi prin prezența Spiritului Său cel Sfânt și ne-a călăuzit și ne-a întărit în fiecare oră din zi și noapte, ferindu-ne de ispitele celui rău. Am simțit cum Dumnezeu a cercetat inimile noastre și ne-a dat ocazie să ne putem apropia mai mult de El. Mulțumesc lui Dumnezeu căci după această săptămână de rugăciune mă simt cu totul schimbat”.

Unul dintre elevii nebotezați scrie:
„Înainte de-a intra în această binecuvântată săptămână, eram foarte abătut. Mai crunt ca oricând a sporit neîncrederea și înclinațiunile rele se răscoleau în sărmanul meu trup. Cugetul meu era legat numai de pământ, lumea îl atrăgea și Satana se arăta mai puternic în cetățuia uriașă. Nu m'am înrolat la înțreținerea nestinsă a veherii și nici curaj pentru a-mi arăta slăbiciunile sau dorițele pentru a se ruga alții pentru ele n'am avut. Eram zdrobit. Slăbisem. Acum văd și mai mult, chiar simt o pace sufletească de care nu m'am făcut nicicând părtaş. De doi ani de când caut liniștea inimii mele, găsesc acum ocazie de-a mulțumi bunului Dumnezeu pentru că mi-a acordat-o”.

Alt elev: „Această săptămână petrecută la Școala Misionară nu o voi putea uita niciodată. Ea va rămâne memorabilă pentru mine.

În această săptămână de comuniune zi și noapte cu Dumnezeu în rugăciune, am primit multe binecuvântări. El S'a apropiat de mine și mi-a ascultat rugăciunea și în multe slăbiciuni ale mele, Dumnezeu m'a întărit. Am simțit cu adevărat o transformare în mine și o mângâiere sufletească.

Nu am cuvinte prin cari aş putea să mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările primite în această săptămână”.

Altul: „Cu mult dor am așteptat o asemenea săptămână, în care să pot căpăta noui puteri în lupta credinței. Eu

nu m'am înscris pe lista aceluia cari și-au propus ca să se roage zi și noapte, dar am căutat să mă apropii mai mult de Dumnezeu. În liniștea serii m'am rugat lui Dumnezeu ca să mă binecuvinteze și să-mi ajute ca să am o biruință cu totul deosebită în această săptămână asupra Satanei și asupra eului personal. Domnul care iubeste pe copii Săi, mi-a răspuns și mie, asigurându-mă că sunt iertat și mântuit și totodată am primit biruința asupra Satanei și eului personal”.

O elevă care a luat parte la focalul sacru: „Cu adevărat în această zi am simțit că Duhul Sfânt este în mijlocul Instituției. În timp ce ne făceam serviciul, împreună cu colega mea de lucru, mereu mă gândeam că cineva se roagă pentru mine și nu știu cum dar mă simțeam foarte fericită. Ori de câte ori mă gândeam să spun un cuvânt rău, parcă îmi șoptea cineva la ureche: „Un coleg, o colegă se roagă pentru tine!” Imediat cugetele mele se înălțau către Dumnezeu și mă gândeam adesea la cei ce se rugau. Parcă vedeam cum îngerii din ceruri se urcau și se pogorau să ia raport de rugăciunile ce se înălțau la Tronul lui Dumnezeu în numele Aceluia care S'a iertat viața pentru mântuirea noastră a tuturor.

În sfârșit ora 8 seara, mi-a venit și mie rândul ca să fac o rugăciune până la ora 9. După ce mi-am pregătit totul, Biblia, împreună cu frumoasa și măreața carte „Calea către Hristos”, am intrat în camera de rugăciune. Cum am intrat aici, în primul rând m'am gândit pentru ce să mă rog, ce să cer dela Dumnezeu și pentru ce să-I mulțumesc. Așezându-mă la masă am deschis Sfânta Scriptură și am cetit Psalmul 51, după care am stat câteva minute și am meditat. Camera aceea parcă-mi inspirase sfințenie. Îmi dădeam seama că Duhul Sfânt se găsește acolo și mă simțeam înconjurată de îngeri. Era o liniște desăvârșită. Mi-a plecat genunchii în fața Domnului și mi-am vărsat totă inima înaintea Lui. Am cerut dela Domnul să-mi dea putere ca să pot birui toate înclinațiunile rele pe cari le am, să-mi dea putere de a învinge eul personal și orice ispită ce vine din partea celui rău. M'am rugat Domnului pentru Instituția noastră, pentru fiecare frate profesor, elev și elevă în parte, pentru conducătorii lucrării Sale și pentru conducătorii țării în care trăim. Am adus și diferite mulțumiri la adresa lui Dumnezeu. M'am simțit așa de bine și fericită încât n'am cuvinte să mă exprim. Spun sincer, aveam impresia că nu sunt pe pământ. Gândurile, inima, cugetele și toate simțurile mele erau îndreptate către Dumnezeu și mă gândeam că tot așa va fi și în viața veșnică. M'am rugat bunului Dumnezeu să-mi ajute ca să pot ajunge în împărăția Sa, unde veșnic să stau împreună cu Mântuitorul meu și să-L slăvesc. Să privesc la fața Lui care a fost palmuită pentru mine și la palmele Lui în cari au fost bătute cuie pentru păcatele mele.

Dea bunul Dumnezeu ca Duhul Său cel Sfânt să rămână pururea în inima

mea. Nu voi uita niciodată clipele acelea fericite pe cari le-am petrecut cu Domnul în acea seară. Această săptămână de rugăciune îmi va rămânea ca cea mai scumpă amintire în viața de credință. Domnul să-mi fie de ajutor”.

Un alt elev zice: „În săptămâna de rugăciune — atât cea dela finele anului cât și cea a tineretului — m'am simțit pătruns în toată ființa, de marea iubire a Mântuitorului pe care a arătat-o la calvar prin jertfirea Sa. Nu mi-am dat seama niciodată mai bine de starea păcătoșeniei mele, prin care am rănit pe Mântuitorul meu, decât în zilele de rugăciune, trăite la Institutul Biblic.

Am implorat iertare pentru trecutul meu nechibzuit și putere pentru a veghea tot timpul asupra căilor mele. Atunci — în rugăciune — am simțit apropierea de chipul blând și plin de iubire al lui Isus, care îmi șoptea duios: „Te voi întări, te voi face să stai tare în fața împăraților”. Grijiile mi-au dispărut, parcă eram transportat în alte sfere — liberat de totul din jurul meu.

Când m'am sculat dela rugăciune, o liniște senină îmi stăpânea ființa. Convingerea mea este că rugăciunea este unicul mijloc pentru a primi putere cerească. Tinta mea este de a nu neglija niciodată rugăciunea tainică”.

Un alt elev nebotezat: „Am așteptat cu mult dor săptămâna de rugăciune, deoarece știam și simțeam că bunul Dumnezeu mă va binecuvânta în măsură bogată. M'am rugat Lui cu credință și eram convins că El mă va asculta. Așa s'a și întâmplat. Intr'adevăr, am simțit binecuvântările lui Dumnezeu și o pace îmbucurătoare în inima mea, o liniște mare. Am simțit în fiecare zi din această săptămână că Dumnezeu este cu mine totdeauna, ori unde m'aș afla. Am primit multe binecuvântări din partea Lui și o asigurare fericită că toate păcatele mele sunt iertate. Prin servii Săi am primit solii foarte frumoase prin cari Dumnezeu ne-a avertizat să fim pregătiți că venirea Domnului este aproape, foarte aproape”.

Ce bine ar fi dacă aceste experiențe s'ar repeta în toate Comunitățile noastre! Un nou suflu sfânt ar adia peste ele și în aceste vremuri de încercare, poporul lui Dumnezeu ar fi mai bine pregătit pentru zile de strămtorare.

Cu adevărat că școala noastră a devenit o cetate de scăpare pentru tineretul advent, care are nevoie de un sprijin în aceste zile. Noi rugăm pe bunul Dumnezeu ca și mai departe, Institutul nostru să-și îndeplinească menirea pentru care a fost chemat la existență.

M. Manea

~~~~~

Trimiteți imediat Nota de Comandă completată cu cărțile și abonamentele pe cari le doriți, și veți profita de marile reduceri de prețuri p cari ni le oferă „Luna Cărții”, între 1 Iulie și 15 August 1937.

Ziua căminului creștin

5 Iulie, 1937

PROGRAM

1. Cântare de deschidere
2. Rugăciune
3. Raportul secretarului misionar pe luna Iunie
4. Cor
5. Lectură biblică: „Cel mai bun argument”.
6. Lectură: „De ce trebuie să aibă o mamă cultul familiei”
7. Lectură: „Cultul familiei”
8. Strângerea darurilor pentru literatura gratuită
9. Cântare
10. Rugăciune
11. Cor

„Nu putem scăpa pe alții dela înec dacă nu stăm cu picioarele pe o stâncă”. Nici nu mai este nevoie să spunem că membrii Dvs au nevoie de programul acesta. Noi nu putem duce solia altora, dacă noi înșine nu avem o experiență spirituală. Nu putem să scăpăm pe alții dela înec, dacă nu stăm cu picioarele pe o stâncă.

Ținta acestui program este ca fiecare familie să fie câștigată spre a avea zilnic cultul familiei, și să mențină disciplina familiei, astfel ca fiecare familie adventistă să-și salveze proprii săi copii și să fie o lumină pentru cei ce sunt în întunec.

Departamentul Misiunii Interne

Ziua Șaptea, deoarece știe ceva despre mărturisirea lor de credință, și despre idealurile lor înalte, și când vede pe unii cari nu trăiesc după cum le este mărturisirea, îi arată altora cu batjocoră”. — „Mărturiile”, Vol. 2, ed. rom. p. 29.

11. Care este cel mai mare argument pentru adevărul credinței noastre?

„O casă creștină bine orânduită este un argument plin de putere în favoarea realității religiei creștine, — un argument pe care necredincioșii nu pot să-l ia în răș”. — „Patriarhi și Profeți”. p. 141.

„Să ne aducem aminte că o viață de adevărat creștin este argumentul cel mai puternic care poate fi adus în favoarea creștinismului”. — „Mărturiile”, Vol. 2, ed. rom. p. 28.

Cel mai bun argument

1. Care este legătura lui Abraam cu biserica creștină? Rom. 4, 11.

2. Cum își conducea el familia? Gen. 18, 19.

3. Cum se îngrijea Abraam de viața religioasă a familiei? Gen. 13, 18.

„Familia lui Abraam număra mai bine de o mie de suflete. Aceia cari erau conduși de învățăturile sale să se închine unicului Dumnezeu, găseau un adăpost în tabăra sa; și aci, ca și într-o școală, primeau o așa instrucțiune, încât să-i pregătească să fie reprezentanți ai adevăratei credințe. În felul acesta o mare răspundere zăcea asupra lui. El pregătea capi de familii, și metodele sale de conducere aveau să fie aduse în căminurile peste cari aveau să fie conducători.

„În timpurile străvechi tatăl era conducătorul și preotul familiei sale, și el exercita autoritate asupra copiilor săi, chiar după ce fiecare își avea familia lui. Urmașii săi erau învățați să privească la el ca la o căpetenie a lor, atât în chestiunile religioase cât și cele pământești. Abraam căuta a face să se continue sistemul acesta patriarhal de cârmuire, deoarece el avea de scop să păstreze cunoștința de Dumnezeu. Era necesar să lege laolaltă pe membrii familiei, pentru ca să ridice un zid împotriva idolatriei care se întinsese atât de mult și se înrădăcinase atât de adânc. Abraam căută, prin orice mijloc care sta în puterile sale, să păzească pe cei cari locuiau în tabăra sa de amestecul cu păgânii și de luarea parte la prac-

ticele lor idolatre, pentrucă el știa că familiaritatea cu răul avea să corupă pe nesimțite principiile. Se depuse cea mai mare grijă ca să împiedece orice formă de religie falsă, și a se întipări în minte mărția și slava Dumnezeului viu ca adevăratul obiect de închinare”. — „Patriarhi și Profeți”. p. 141.

4. Cum poate un creștin să tăgăduiască credința sa și să devină mai rău ca un păgân? 1 Tim. 5, 8.

5. Asupra cui revarsă Dumnezeu mânia Sa? „Asupra familiilor cari nu chiamă Numele Tău”. Ier. 10, 25 (trd. engl.)

6. Unde trebuie să trăim noi în deosebi viața de creștini? „Voiu umbra cu inima fără prihană în mijlocul casei mele”. Ps. 101, 2.

7. Ce întrebare va pune Dumnezeu părinților? Ier. 13, 20.

8. Ce ar trebui să fim noi în stare să răspundem? Isa. 8, 18.

9. La ce se uită vecinii noștri? Isa. 39, 4.

10. Ce zice Spiritul lui Dumnezeu despre influența căminurilor noastre?

„Privind la viețile noastre, oamenii din lume își formează părerea lor despre Dumnezeu și despre religia lui Hristos”. — „Mărturiile”, Vol. 6, p. 258.

„Oamenii veghează și cântăresc pe aceea cari pretind a crede adevărurile deosebite pentru timpul acesta. Ei se uită să vadă în ce anume viața și purtarea lor reprezintă pe Hristos”. — „Mărturiile”, Vol. 6, p. 264.

„Lumea urmărește pe Adventiștii de

De ce trebuie să aibă o mamă cultul familiei

Iată povestea unui om care a avut poziții de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, și care, împreună cu soția sa, au avut cel mai mare succes în viață: acela de a educa o familie pentru o dreaptă viețuire și o nobilă cugetare.

În copilăria sa fusese crescut ca Mormon, dar în viața de mai târziu nu mai avea nicio credință religioasă. Era un om de lume, cu vorbire josnică, netemător, complet preocupat de politică și afaceri, mândru de cugetarea sa liberă și pe deplin mulțumit cu caracterul său.

Apoi, pe neașteptate, soția sa se făcu Adventistă de Ziua Șaptea. Dar „o astfel de prostie” nu-l interesa deloc.

Ei aveau doi copilași. Mama își da seama de răspunderea ei de a învăța pe copiii adevărul. Ea se hotărî să întemeieze altarul familial în căminul ei, și întrebă pe soțul ei dacă are ceva contra. „Eu n'am nimic de obiectat. Fă așa cum îți place”, răspunse el.

Astfel, chiar în seara aceea, după cină ea își adună copilașii, deschise Biblia și le citi. Tatăl se sculă și plecă din cameră, deoarece, după cum zicea el, nu dorea să-i turbure. În seara următoare scena se repetă, și tot așa și în serile cari urmau. Ori de câte ori mama chema pe copii la rugăciune, tatăl ieșea în curte, sau se ducea în cartierul comercial al orașului, sau altundeva. Pro-

gramul acesta se continuă timp de mai multe săptămâni.

Intr'o seară își zise: „Dar de ce să plec eu de acasă numai pentru că soția mea dorește să-și facă rugăciunea în fiecare seară? N'am să mai fac aceasta. Voiu rămâne chiar acolo în locul acela unde se roagă ea”.

În seara aceea, când începu ora de rugăciune, el rămase pe scaun, cetindu-și jurnalul. El nu avea niciun interes pentru rugăciune, după cum se înțelege ușor.

Mama ceti acea minunată și mângăietoare fâgăduință a Domnului: „Să nu vi se turbure inima. . . . V'as fi spus. . . . Mă voiu întoarce și vă voiu lua cu Mine”.

Apoi mama și cei doi copilași, un băiat și o fetiță, îngenunchiară la rugăciune. Tatăl, firește, rămase pe scaun, cetindu-și ziarul. El nu voia să asculte. Nu înțelese exact ce zise soția sa, dar după aceea se rugă fiul său. El se rugă ca să fie un copil cuminte, ca Domnul să ocrotească pe mama și pe tatăl său, și apoi adăugă: „Binecuvintează pe tăticu și ajută-l să cunoască adevărul și să păzească Sabatul, în Numele lui Isus, Amin”.

Tatăl își puse binișor ziarul deoparte, se uită la băiatul care se ruga, la fetița și la mamă, cari erau îngenunchiate. Apoi fetița și, iubita sa fiică, începu să se roage. Se sculă încetșor pe vârful picioarelor și ieși pe ușă. Dar înainte de a închide ușa auzi: „Binecuvintează pe tăticu și ajută-l să păzească adevărul”.

El umblă încoace și încolo prin întunec până când copiii merseră la culcare, și veni și ceasul când trebuia să facă și el la fel. Apoi intră, și după ce schimbă câteva cuvinte cu soția sa, se retrase la culcare, crezând că emoția a-

ceasta avea să treacă înainte de a veni dimineața.

Dar a doua zi aceleași gânduri îi umplură capul, tot atât de mult ca și în noaptea trecută. Toată ziua lucră într-o livadă. Veni apoi seara. Când el își luă ziarul, soția își luă Biblia. Atunci el puse ziarul deoparte și ascultă la ceea ce citea ea. Erau minunate și interesante lucrurile pe cari le găsea ea în cartea aceea!

Mama și copiii îngenunchiară la rugăciune. Îngenunchie și tatăl, lucru care îl surprinse chiar pe el, pentru că nu mai făcuse aceasta niciodată în viața sa. Mama sa nu-l învățase să se roage.

El se ridică înaintea lor, astfel că ei nu observară că el îngenunchiase. El își luă din nou ziarul, privi pe el, întoarse pagină după pagină, fără să citească un cuvânt. Apoi se retraseră la odihnă.

A doua zi era Sabat. După ce își aranjă treburile, se întoarse și se îmbracă în hainele cele mai bune. Soția privea la el fără nicio urmă de uimire, pentru că avea credință în rugăciunea ei. „Unde mergi?”, îl întrebă ea. „Cred că ar fi bine să vă însoțesc și eu la școala de Sabat, dacă nu vă supără cumva”, răspunse el. „Nu nicidecum”, răspunse ea. „Dorim să mergi împreună cu noi”.

Copiii, cu multă gingășie luară în chip solemn mâinile tatălui lor și unul zise celuilalt: „Tăticu are să țină Sabatul”.

În seara aceea tatăl luă parte pe față la cultul familiei. După câteva săptămâni era membru al Comunității. În anul următor era presbiterul Comunității. An după an alte răspunderi grele veniră asupra lui, și felul cum le-a împlinit pe toate a influențat mii de suflete. Și toate acestea din pricină că mama a avut cultul familiei.

Cultul familiei

„Dacă a fost un timp când fiecare casă trebuia să fie o casă de rugăciune, timpul acela este acum. Necredința și îndoiala domnesc. Nelegiuirea abundă. Stricăciunea curge prin curentii de seamă ai sufletului și revolta împotriva lui Dumnezeu explodează în viață. Robite de păcate, puterile morale sunt sub tirania lui Satana. Sufletul ajunge jucăria ispitelor lui; și dacă nu se întinde un braț puternic pentru a-l salva, omul merge acolo unde îl duce arhivărașul.

„Cu toate acestea, în vremea aceasta de grozavă primăjdie, unii cari pretind că sunt creștini, nu țin serviciul divin în familie. Ei nu onorează pe Dumnezeu în căminul lor; nu învață pe copii să-L iubească și să se teamă de El. Unii s'au

depărtat atât de mult de Dumnezeu, încât se simt osândiți când se apropie de El. Ei nu pot veni cu îndrăzneală la tronul harului”, înălțând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială. Ebrei 4, 16; 1 Tim. 2, 8. N'au o legătură vie cu Dumnezeu. Ei au o înfățișare a temerii de Dumnezeu, dar fără putere. . . .

„Prin rugăciune sinceră și călduroasă, părinții trebuie să ridice un zid de apărare în jurul copiilor lor. Ei trebuie să se roage având credință deplină că Dumnezeu va rămâne cu ei și că îngeri sfinți îi vor apăra pe ei și pe copiii lor de puterea cea crudă a lui Satana”. — „Mărturii”, Vol. 2, ed. rom. p. 80.

„Predicatorii să stăruiască asupra acestei chestiuni înaintea adunării lor. În-

scrieți în conștiința părinților convingerea că au datorii foarte solemne, cari au fost neglijate atâta timp. Aceasta va sfărâma spiritul de fariseism și opunere față de adevăr, ca nimic altceva. Religia în familie este nădejdea noastră cea mare și luminează posibilitatea de convertire a întregii familii la adevărul lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, Vol. 2, ed. rom. p. 79.

(Acum este ocazia ca presbiterul să apeleze la o consacrare deplină a oricărui cap de familie la lucrarea de a avea cultul familiei în căminul său.)

5 minute misionare în Sabat

3 Iulie, 1937

Subiectul misionar: Partea noastră în mântuirea sufletelor.

Textul misionar: 1 Petru 3, 8.

„Dacă noi ne-am umili înaintea lui Dumnezeu, și am fi amabili și curtenitori, iubitori și miloși, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum este numai una”. — „Mărturii”, Vol. 9, p. 189.

Puneți pe cineva să povestească o experiență misionară din săptămâna trecută.

Luai raportul lucrării misionare din săptămâna trecută.

10 Iulie, 1937

Subiectul misionar: Mărturia noastră pentru mântuirea sufletului.

Text misionar: Luca 8, 39.

„Căutați să treziți pe oameni din nesimțirea lor spirituală. Povestiți-le cum ați aflat pe Isus și cât de binecuvântați ați fost de când ați câștigat experiență în lucrarea Lui. Spuneți-le ce binecuvântări primiți când ședeți la picioarele lui Isus și învățați lucruri prețioase din Cuvântul Lui. Vorbiți-le despre bucuria și plăcerea pe care o aduce vieța de adevărat creștin. Cuvintele voastre călduroase și stăruitoare îi vor convinge că ați aflat mărgăritarul cel de mult preț. Cuvintele voastre pline de voce bună și încurajare arată că voi ați aflat într'adevăr o cale superioară. Acesta este adevărat lucru misionar și atunci când e săvârșit, mulți se vor trezi din somn”. — „Mărturii”, Vol. 2, ed. rom. p. 55, 56.

Puneți întrebarea: Câți sunt dispuși să vorbească despre Isus unui suflet în săptămâna viitoare.

Luai raportul misionar.

Subiectul misionar: Mărturisind pentru Domnul în viața noastră din fiecare zi.
Text misionar: Marcu 1, 45.

„Vizitând pe oameni, vorbind, rugându-vă, simpatizând cu ei, veți câștiga inimi. Aceasta este lucrarea misionară cea mai de frunte pe care o puteți face”. — „Mărturie”, Vol. 2, ed. rom. p. 58.
Pune pe aceia cari au vorbit despre Isus suflător în săptămâna trecută să povestească experiențe.

Luată rapoartele misionare.

24 Iulie, 1937

Subiectul misionar: Urmarea faptelor credincioase.

Text misionar: Isa. 60, 1. 2.

„Am văzut cum din orașe și din sate porneau raze de lumină, ele veneau din locuri înălțate și din locuri joase. Cuvântul lui Dumnezeu era ascultat, și ca rezultat, în fiecare oraș și sat se înălțau monumente pentru El. Adevărul Lui era vestit pe întreaga față a pământului”. — „Mărturie”, Vol. 2, ed. rom. p. 33.

Puneți să povestească o experiență din lucrarea misionară.

Luată rapoartele de lucrare misionară din săptămâna trecută.

31 Iulie, 1937

Subiectul misionar: Bunul Samaritan din zilele noastre.

Text biblic: Filip. 2, 12.

„Am cetit despre un om care, călătorind într-o zi friguroasă de iarnă prin zăpada mare și grămadită în nămeți, deveni aproape amorțit de frigul care îi sleia puterile. Și când era aproape mort de înghețat din pricina îmbrățișării regelui zăpezilor, și aproape să părăsească lupta pentru viață, el auzi gemetele unui frate călător, care era aproape să piară din pricina frigului, așa cum era să piară și el. El se hotărî să-l salveze. El fricționă membrele înghețate ale acestui om nenorocit, și după o muncă anevoioasă, îl ridică; dar pentru că nu putea să meargă pe picioare, îl luă în brațele sale iubitoare prin nămeți prin cari crezuse că nu va putea merge niciodată dacă ar fi mers singur. Și când a dus pe semenul său călător într-un loc de siguranță, numădecât își aduse amin-

te de adevărul, că salvând pe aproapele său, s'a salvat pe sine. Sforțările sale serioase de a salva pe altul înfierbântase sângele care amorțise în vinele sale, și dăduse naștere la o căldură sănătoasă în extremitățile corpului. Aceste învățături trebuie să fie imprimate neconținut asupra credincioșilor tineri, nu numai în teorie, dar și prin exemplu, ca în experiența lor creștină să poată ajunge la rezultate asemănătoare”. — „Servicii creștine”, p. 92. 93.

Puneți să se povestească experiențe misionare.

Luată rapoartele misionare.

„Voi cei cari pretindeți că iubiți pe Dumnezeu, luați pe Isus cu voi ori unde mergeți; și, ca și patriarhii din vechime, ridicați un altar pentru Domnul ori unde vă înfigeți cortul. Este nevoie de o reformă în privința aceasta, — o reformă care să fie profundă și extinsă”. — „Servicii creștine”, p. 209.

„Ei (copiii) trebuie să fie învățați să respecte ora de rugăciune; trebuie să li se ceară să se scoale de dimineață ca să fie prezenți la cultul familiei”. — „Servicii creștine”, p. 209.

Un om — un caracter

Un mare adevăr ne este spus prin Spiritul Profetic, unde zice: „Dumnezeu dă omului anumite daruri și talente; caracterul, însă, trebuie să-l formăm noi, iar formarea aceasta este opera unei vieți întregi”. Dar, după ce anume să ne formăm noi caracterul? Și potrivit cu ce să îndreptăm viața noastră?

Legea lui Dumnezeu și poruncile Sale ne-au fost date ca reguli de viață, ca să trăim prin ele. Dacă poruncile sunt reguli, dela cari însăși viața lui Dumnezeu nu se abate: cu cât mai mult ar trebui ele să formeze pentru noi muriții o cale fixă, pe care să o urmăm cu statornicie, fără a ne abate nici la dreapta, nici la stânga?

Este adevărat, că nu stă în puterea noastră, să urmărim mereu așa. Omul firesc nici măcar nu pricepe poruncile lui Dumnezeu; dar să le mai trăiască, și încă în mod desăvârșit și mereu-mereu, cu deplină statornicie? Cu slăbiciunea aceasta, însă, noi nu ne putem scuza; căci în scopul facerii voiei lui Dumnezeu și al trăirii poruncilor Sale ne este pusă la dispoziție întreaga atotputernicie divină, dacă o cerem. Numai hotărârea pioasă, de a ține poruncile lui Dumnezeu, nu e de prea mare folos. Pentru ca la hotărâre să adăogăm și fapta, trebuie să urmăim cum ne-a învățat Domnul, când ne-a spus să cerem în rugăciune din toată inima: „Tatăl nostru... făcă-se voia Tă!”

Îndreptarea în mod permanent a privirilor și a încrederii noastre spre bunul

Dumnezeu, ca El să ne dea înțelepciunea de a pricepe voia Sa și poruncile Sale și să ne dea și puterea de a ne păstra mereu în calea împlinirii lor fără abateri: — aceasta este ceea ce se poate numi un adevărat caracter. Chiar așa și sunt descriși dreptii cei desăvârșiți. Ajunși în locuințele cele veșnice, chiar cuvintele lor spun, ce au clădit ei într-o întreagă viață de credință, căci vor zice:

„Cetate tare avem, iar Dumnezeu pus-a în ea mântuirea Sa drept zid și val. Deschideți porțile, și va intra prin ele poporul drept, care păzește credincioșia. Pe cel cu cugetare (inimă) statornică Tu îl păzești în pace desăvârșită, căci el în Tine se încrede. Încredeți-vă în Domnul pururea, căci stâncă eternă este Iah, Iehova.... Neteză este calea dreptului; calea dreptului Tu o netezești. Eu în calea judecăților Tale, Doamne, Te-am așteptat; dorința sufletului meu a fost în numele Tău și în amintirea Ta. Din suflet noaptea Te-am dorit; da, cu spiritual meu în lăuntrul meu Te-am căutat; căci când judecățile Tale sunt pe pământ, atunci locuitorii lumii învăț dreptatea.... Doamne, Tu ne dai pacea, căci toate lucrurile mari cari s'au făcut cu noi. Tu le-ai lucrat în noi”. Isa. 26, 1—12.

Obisnuința statornică, de a trăi mereu cu control de sine, stăpânind pornirile și ambițiile proprii, pentru a ne conduce de principiile și de regulile fixe ale moralei divine; — a ajunge la dominarea

pasiunilor și patimilor, înăbușind și condamnând păcatul în carne și nefăcând voie trupului și ale gândurilor, ci putând zice ca Domul, „Tatăl este în mine, și El își face lucrările Sale”, iar noi împlinind astfel în puterea Lui voia și dreptatea lui Dumnezeu, cum este arătată în Lege și Profeti: — iată ce înseamnă un adevărat caracter.

Urmând mereu numai în felul acesta, tot numai într'un fel se formează în om și criteriul sau norma de judecată pentru sine și pentru alții. Omul de caracter nu umblă cu două măsuri în traista sa; ci, fie vorba despre străini, despre amici sau vrăjmași, despre sine sau despre ai săi, cu privire la toți el va recunoaște și va numi binele bine și vrednic de laudă, iar păcatul îl va numi păcat și meritând tot disprețul și deplina condamnare. El este cu adevărat cum zice Psalmistul: „In ochii lui cel vrednic de disprețuit este urit, iar pe cei ce se tem de Dumnezeu el pe aceia îi onorează”. Ps. 15, 5. El nu este extratolerant și peste măsură de îngăduitor față de nelegiuirile alor săi și ale celor ce-și zic prieteni ai lui și îl linguesc; și totuși plin de mânie și de bănuieli, și organizând, în complicitate cu păcătoșii, tot felul de intrigi contra unor oameni nevinovați.

Omul de caracter este sau un Iosif ori un Daniel, ducând o viață absolut curată în temere de Dumnezeu; sau este un David, ca — dacă a păcătuit el, sau careva din ai lui — să-și mărturisească fără înconjur: „Am păcătuit înaintea lui

Dumnezeu. *Aibi milă de mine, Doamnel Miluește-mă, Dumnezeu-le!*"

Omul de caracter preamărește pe Dumnezeu și înalte principii ale credinței Sale, în toate împrejurările și oricari ar fi fost rezultatele pentru oameni din urmarea sau nu a lor. declarând în fața lui și a oamenilor, sau cum a declarat Iosua, celor ajunși în Canaan prin ascultare, când zice: „*Cunoașteți deci din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că nu a căzut niciun cuvânt din toate bunățile, pe cari Domnul Dumnezeu vostru le-a promis vouă; toate s'au întâmplat vouă, și niciunul din ele n'a căzut!*” (Ios. 23, 14); sau cum a declarat Daniel despre sine și despre tot neamul ajuns în robia Babilonului prin neascultare de Dumnezeu, când zise la rândul său: „*Noi am păcătuit și am făcut fărădelegi, am nelegiuit și ne-am răsculat și ne-am depărtat de ordinile Tale. . . . Tu, Doamne, ai dreptate în toate, iar nouă trebuie să ne fie rușine obrazului. . . .*” pentru că am păcătuit împotriva Ta. . . . De aceea Dumnezeu a adus nenorocirea peste noi, căci Domnul Dumnezeu nostru este drept în toate căile Sale”. Dan. 9, 4-14.

Numai alipirea de Dumnezeu și de poruncile Sale cu deplină admirație și dorință, de a ne și forma în acest fel: numai aceasta asigură clădirea unui adevărat caracter drept și statornic în cele bune și drepte. Cine se conduce după dorințe și patimi omenești, niciodată nu va ajunge o fire statornică și cu un caracter adevărat; căci dorințele și patimile omenești sunt mereu schimbătoare.

Unii umblă cu poruncile lui Dumnezeu și cu toate cele ale credinței Domnului, numai spre a jongla cu ele și spre a se servi de dansule ca platformă și trambulină, pe cari să-i sprijine ambițiile de înălțare de sine și de mărire desartă. Indată ce nu mai sunt admirați și lingușiți de mulțime, căci se dovedește goliciunea sufletului lor: — atunci ei sunt lipsiți de caracterul de a mărturisi pe față falimentul moral, la care au ajuns din cauza netrăirii principiilor din cuvântările lor pompoase, pentru cari erau lăudați. Vulpea cea vicleană din fabulă, în loc să-și mărturisească neputința ei, vorbea de rău strugurii cei buni și dulci ai lui Dumnezeu, până la cari și ea sărise până obosise, dar fără să-i ajungă. Așa aceștia, în loc să-și recunoască și să mărturisească — în felul lui Daniel — propriile lor păcate, dând mărire lui Dumnezeu și adevărului soliei Sale, care are dreptate: — ei mai degrabă își arată chiar în public regretul, de a se fi angajat în calea poruncilor lui Dumnezeu și a predicării soliei Sale. Pe aceștia îi așteaptă soarta lui Balaam și a lui Iuda, cari — pentru ambițiile lor de parvenire — au trădat pe Domnul și cauza popoului Său, alindu-se cu dușmanii lucrării lui Dumnezeu pentru repunerea lor în onoruri și poziții.

Oamenii de caracter sunt necesari în deosebi în posturile de conducere. O întreagă mulțime își ține privirile îndreptate spre dânsii, ca să vadă la ei exemplul de trăirea Legii și poruncilor lui

Dumnezeu și să învețe dela dânsii formarea unui adevărat caracter.

De aceea și blestemul asupra casei lui Eli s'a împlinit atât de teribil, încât păcătoșii lui de fi muriră amândoi în aceeași zi în care și tatăl lor își frânse gâtul. Păcatul lui Eli a constat în faptul, că — auzind din popor despre păcatele fiilor săi — nu i-a dat pe aceștia pe mâna Comunității, să-i judece și să hotărască asupra lor cele din Deut. 21, 18-21. Nu se spune, însă, că Eli s'ar fi infuriat asupra membrilor cari îi aduceau știri despre păcatele fiilor săi; le-ar fi strigat amenințator: „Nu vă dau voie, să vă atingeți de băieții mei”, ar fi strâns teancuri de contra-declarații dela oameni de nimic, și ar fi cerut să se excludă din Comunitate membrii cari căreau contra păcatelor lui și ale familiei sale. Cu cât mai aspră ar fi fost mânia și pedeapsa dela Dumnezeu, dacă Eli ar fi luat așa poziție ticăloasă? Despre cei din posturi de conducere Spiritu Profetic zice:

„*Toți cei ce ocupă poziții de răspundere au nevoie să învețe lecția dată de umila rugăciune a lui Solomon. 1 Regi 3, 7. Ei trebuie mereu să-și aducă a-minte, că poziția niciodată nu schimbă caracterul și nu face pe om înfalibil. Cu cât un om ocupă o poziție mai înaltă, cu atât e mai mare și răspunderea pe care trebuie să o poarte, cu atât e mai largă influența pe care o exercită și mai mare nevoia lui de a simți dependința sa de înțelepciunea și de puterea lui Dumnezeu și a cultiva cel mai bun și mai sfânt caracter. . . .* In loc de a crede, că datorita lui este de a dicta și a comanda, ar trebui să înțeleagă, că trebuie să învețe el însuși și să fie mereu ucenic.

„Când un lucrător în post de răspundere nu ajunge să înțeleagă aceasta, atunci — cu cât el va fi mai curând scos și îndepărtat din răspunderile sale, cu atât mai bine va fi pentru el și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Poziția nu dă niciodată omului sfințenie și perfecțiune de caracter. Cine onorează pe Dumnezeu și păzește poruncile Sale, acela este și el onorat”. — „Mărturii”, Vol. 9, pag. 282, 283.

„*Om! sfințește locul; nu loc pe om!*” „*Poziția nu dă omului sfințenie și perfecțiune de caracter!*” Un om, care — în poziția înaltă pe care o ocupă — nu aduce și nu întronează nici caracter, nici sfințenie; ci mai degrabă e în stare să jertfească principiile moralei, să falsifice regulile de conducere pastorală și de conducerea Comunității, păstrând în Comunitate pe toți păcătoșii și urind și exclu-zând pe cei ce murmură în contra ticăloșilor, numai să se mențină el în postul de care s'a compronat: — despre unul ca acesta Spiritu Profetic auzirăm, că zice: „*Cu cât va fi mai curând scos și îndepărtat din ramurile sale, cu atât mai bine pentru el și pentru lucrarea lui Dumnezeu!*”

Oamenii de caracter nu lasă niciodată, să ajungă lucrurile până acolo. Ei se retrag și pleacă singuri, înainte de a fi siliți să plece. Chiar Iuda, când a început să umble cu gânduri și cu fapte de tră-

dare, n'a așteptat să fie exclus printr'un vot al Comitetul Apostolilor, ci a plecat singur să-și încheie soarta, pe care și-o pregătise prin opera atâtor ani de ucenicie nesinceră. Iar, pentru cei de azi Spiritu Profetic zice, că îndepărtarea lor din posturile de răspundere poate să producă venirea lor la pocăință și să le servească spre bine.

Dar, multumim lui Dumnezeu, lucrarea Evangheliei are la conducerea ei bărbați, la cari uitându-te, poți să zici despre fiecare cu adevărat: *iată, „un om — un caracter!”*

La Comitetul ținut în Decembrie trecut în Zürich-Elveția, a fost pentru noi o desăftare sufletească, să facem cunoștință cu bărbații cari dețin primele posturi de conducere a Conferinței Generale — Președintele și Casierul — și să vedem, că sunt adevărate caractere, cărora nici prin gând nu le trece, să facă oarecari compromisuri după găsierea cu cale a unei minți păcătoase, spre a coborî dela înălțimea lor admirabilă principiile de morală și de conducere, și a le potrivi slăbiciunilor mele, sau slăbiciunilor copiilor mei, ori ale membrilor familiei mele.

Aceasta însemnează așa: *Principiile și regulile de purtare și de conducere sunt cele cunoscut de Scripturi, din viața Domnului Hristos și din Spiritu Profetic;* iar cine se abate dela ele, ori tolerează abaterea chiar în cei mai de aproape ai săi, acela — dacă are posturi de răspundere — trebuie să le părăsească, sau să fie scos din ele, fără să aibă dreptul a se plânge, că i s'a făcut nedreptate.

Fratele Casier al Conferinței Generale ne-a spus într'o Lectură Biblică a sa, că acesta a fost *spiritul în care a fost crescut de copil mic de către tatăl său,* care era Directorul unuia din școlile noastre din America, având pe fiul său elev în aceeași școală.

S'a întâmplat — ne istorisește fratele, din cauza faptelor și purtărilor rele ale unor băieți, Direcția școlii a trebuit, pentru salvarea prestigiului școlii și pentru menținerea la înălțimea cuvenită a principiilor de conducere, să ia măsuri aspre și să îndepărteze din școală pe acei băieți. Atunci Directorul școlii a chemat pe fiul său și i-a spus: „*Băiatul meu, silește-te cu ajutorul lui Dumnezeu, să ai purtare exemplară; altfel, tocmai pentru că ești băiatul meu, dacă vei face rele va trebui, ori să te dau afară din școală imediat, ori să demisionez eu imediat din postul meu!*”

„*Aceste cuvinte!*”, zicea fratele, „imi sunau mereu în ureche, când alți băieți voiau să mă tragă la rele. *Eu știam, că tatăl meu este un om de caracter, care și face ceea ce zice.* De aceea, în fața ispitei tremuram, căci știam că tatăl meu nu glumea; ci, sau mă va da afară din școală el personal, sau va demisiona din postul său. Cunoștința aceasta despre caracterul tatălui meu și dorința de a mă purta într'un chip demn de dânsul: *aceasta m'a ținut pe mine mereu pe calea cea bună!*” Băiatul acesta nu știa despre tatăl său, că e capabil să apeleze la Profe-

(Urmare la pag. 16)

PAGINA GOSPODARULUI

Ce să facă un bun gospodar în luna Iulie

Dar iată, cu ajutorul lui Dumnezeu, bunule gospodar, sosită și luna Iulie. Luna aceasta mai e numită și luna lui cuprător, și acest lucru pe drept cuvânt, deoarece în cursul acestei luni soarele trimite cele mai călduroase raze ale sale asupra pământului pentru locuitorii cari se găesc pe meleagurile noastre. Luna Iulie mai are însă și altă importanță pentru bunul gospodar. În cursul ei zilele vor ajunge la cea mai lungă durată, dar tot în această lună ele vor începe să descrească. Începând din luna lui Decembrie și până acum ele au mers mereu crescând, dar de acum înainte încep să scădea și nu mult după trecerea acestei luni aerul va începe să se răcoarească mai mult, prevestind apropierea zilelor când lanurile și câmpiile noastre vor fi iarăși acoperite cu zăpadă sau bătute de crivățul aspru și pustiitor. Lucrul acesta îl vom observa și după mersul lanurilor noastre, cari încep rând pe rând a se pregăti pentru timpul de repaos. Cerealele, florile fructele, zarzavaturile și întreaga natură care e cel mai bun prevestitor, rând pe rând ne vor avertiza că ne apropiem de zilele când lanurile noastre nu vor mai fi ca acum, verzi și pline de roade și flori. Potrivit acestor stări de lucruri și treburile gospodarului pe această lună sunt îndreptate tot în această direcție. De acum începând bunul gospodar și gospodina, trebuie să înceapă a face pregătiri diferite pentru iarnă. O altă importanță a acestei luni este și aceea că în bună parte referindu-ne la lanurile de semănături, ele în luna aceasta fac să fie răsplătită răbdarea și îndelunga așteptare a bunului gospodar, care a aruncat de cu toamnă boabe aurii sub glie, căci iată în sfârșit acum cu binecuvântarea lui Dumnezeu și cu munca depusă de gospodar, sosită și roada mult așteptată. E adevărat că ea poate să fie mai bună sau mai slabă. Lucrul acesta depinzând într-o măsură de felul cum bunul gospodar a știut să pregătească, să îngrijească și să lucreze țarina sa, dar el în cea mai mare măsură depinzând de felul cum bunul Dumnezeu a trimis asupra acestor țărini ploaie, soare și alte binecuvântări ale Sale. În ce privește aceste binecuvântări ele iarăși depind de felul cum gospodarul a păstrat în inima și sufletul său legătura de ascultare, supunere și credincioșie față de Dumnezeu. Sfânta Scriptură zice în această privință: „Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui, coșnița și postava ta vor fi binecuvântate.

Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe cari vei pune mâna. Domnul îți va deschide comoara Lui cea bună, cerul, ca să trimeată țării tale ploaie la vreme, și ca să binecuvinteze tot lucrul mâinilor tale”. Deut. 28, 1. 5. 8. 12. Dela natură bunul gospodar poate învăța în această privință multe lucruri, nobile și sublimе. În luna aceasta, mai ales când ea începe a-și pregăti încet, încet lucrurile pentru timpul de repaos, fără să vrem ne îndreptăm cu gândul că și gospodarul, ca și tot omul, trece așa cum trec florile, plantele și lanurile în fiecare an, aducându-ne involuntar pe buze întrebarea: „Dar cum suntem noi pregătiți pentru acele clipe?” Ferice de gospodarul care în fiecare clipă este în legătură cu Dumnezeu, și începe fiecare lucru cerând mai întâi ajutorul Său. Așa să începem și noi bunule gospodar lucrările pe această lună.

Gospodăria generală

Ținând seama de lucrările ce avem de făcut în luna aceasta, dintre cari unele nu pot să întârzie, ci trebuie făcute la timpuri și epoci anumite, bunul gospodar își va face planurile din timp, împărțindu-și vremea în așa fel ca să nu se vadă la un moment dat impresurat de toate lucrările dintr'odată. A sosit vremea când trebuie să începem a face anumite pregătiri pentru iarnă, când să strângem o bună parte din recolte, de aceea din timp bunul gospodar se va îngrijii să aibă în bună stare hambarele și coșurile în cari va avea de pus grâul și alte cereale. Mai aminteam noi ceva despre aceste pregătiri în revista „Curierul Misionar” pe luna Iunie la „Pagina Gospodarului”, pe care bunul gospodar îl mai poate reciti odată. Nu va uita apoi bunul gospodar a mai usca din fructele ce se vor coace în această lună și a face tot odată și marmelade pentru iarnă. Șurile trebuie de asemenea curățite și pregătite bine în vederea recoltelor la cari am ajuns.

Vitele

Pentru luna aceasta în ce privește îngrijirea vitelor n am vrea să mai adăugăm prea mult.

Bunul gospodar va mai reciti cele scrise la pagina gospodarului pe luna Iunie sub titlul: „Vitele”. Bine va fi de vitele sale dacă se va îngrijii să aducă la îndeplinire cele scrise acolo. Dar tot am vrea să mai amintim ceva. În multe locuri am observat cum vitele sunt lăsate afară în timpul verii și până toamna târziu, încât vânturile și biciuirile ploii au toată posibilitatea ca să le bată. E,

cred bunule gospodar, cel mai duros lucru ce l-am putea face cu vitele noastre, și în același timp cel mai nedrept. Animalele acestea cari n au posibilitatea exprimării simțurilor lor, vor suferi în tăcere foamea, setea și orice tratament li s'ar da, dar bunul gospodar trebuie să se gândească, că ele sunt cel mai valoros ajutor ce-l are în gospodăria lui, și în același timp o binecuvântare dela Dumnezeu, pentru toate foloasele ce ni le aduc ele. De aceea va înțelege bunul gospodar că e mare greșeală a ține vitele în acest fel. Un adăpost bun pentru iarnă și pentru vară, ferit iarna de viscoale și geruri iar vara de bătăile biciuitoare ale ploilor e necesar și absolut indispensabil pe lângă casa bunului gospodar, pentru adăpostirea vitelor sale. Cu privire la condițiile pe cari ar trebui să le îndeplinească un astfel de adăpost și felul cum trebuie să fie întreținut am scris noi în numerele trecute și bunul gospodar găsește la pagina gospodarului aceste lucruri.

Vițeii mici să nu fie ținuți zile întregi legați de câte un par. E necesar ca în fiecare zi ei să aibă cel puțin un ceas de libertate pentru a sburda, căci în caz contrar ușor se vor putea îmbolnăvi de picioare sau unghiile lor vor crește anormal.

Să mai amintim ceva cu privire la curățenia, pe care trebuie să o observe cel ce mulge vitele? Credem că orice bun gospodar sau gospodină înainte de a face acest lucru se va spăla bine pe mâini cu săpun și apă caldă. Apoi ugerul vitelor de asemenea îl va spăla cu multă îngrijire cu apă de temperatura laptelui muls proaspăt și îl va șterge cu îngrijire cu un prosop curat și moale ca să sugă toată apa din el. În ce privește vasele de muls ele trebuie cât mai des opărite cu apă fiartă și păstrate continuu curate. Un lapte bun poate fi complet stricat din cauza mulgerii murdare, sau din cauza vaselor în cari a fost muls.

Curtea

Curtea, veșnica noastră carte deschisă, care numai dintr'o privire prin ea îți dă posibilitatea a-ți face o clară idee de ce fel de gospodar o locuiește, nu trebuie niciodată uitată. Așa cum scriam la „Pagina gospodarului” de pe luna Iunie despre curte, am vrea să atragem atenția bunului gospodar și acum, ceva cu privire la această fidelă oglindă a gospodăriei. Socotim că sunt încă proaspete în mintea bunului gospodar sfaturile privitoare la curte ce le aminteam acolo, așa că ne mărginim numai a aminti bunului gospodar ca să le mai recitească odată și mai ales să vadă dacă a ajuns să realizeze din curtea lui un model plăcut de gospodărie.

Grădina de pomi

Pomii sunt acum de mult scuturați de florile lor frumoase al căror loc acum îl ocupă fructele. Dacă avem pomi prea încărcăți cu fructe se recomandă a mai scutura din ele, pentru a da posibilitate pomului să le poată coace cât mai bine

și în același timp să nu-l istovească prea mult, căci efortarea aceasta prea mare a pomului va avea urmări rele. În primul rând pomul nu va putea coace bine fructele sale. Apoi pentru anul viitor e problematică dacă va mai rodi ceva, în afară de faptul că din cauza prea marelui efortări a pomului, însăși existența lui este amenințată.

Dacă observăm că o parte din fructe cad jos viemănoase, să scuturăm pomul ușor, pentru ca toate fructele viemănoase să cadă. Să strângem apoi toate aceste fructe împreună cu cele căzute singure și să le îndepărtăm din livadă căci în acest fel vom îndepărta o mare parte din dușmanii ce au atacat fructele cari dacă ar rămâne și ar putezi pe sub pomi, ar fi un loc prielnic unde ele să se desvolte în cel mai bun mediu al lor, pentru ca la primăvară să observăm cu surprindere că grădina noastră e plină cu acești nepoții musafiri. Din timp trebuie apoi pregătite sprijinitorile pentru crăcile prea încărcate de fructe, și pentru crăcile prea subțiri cari prin creșterea lor ar putea să se deslipească de pom.

Dacă în luna aceasta căldurile sunt prea mari și seceta îndelungată, pomii trebuie din când în când udați. Udatul se face cel mai bine seara după apusul soarelui. Se continuă acum cu altoirea în ocluție a pomilor mici și a pădureților. Despre acest fel de altoire am scris noi mai pe larg la „Pagina Gospodarului” de pe luna Mai, în revista „Curierul Misionar” No. 5/1937, pe care bunul gospodar sperăm că-l are, iar dacă nu, îl poate comanda dela redacția revistei. Pomii ieseți din sămânță trebuie și ei pe timp de secetă udați și săpați, răinduri unde sunt prea deși, spre a la da posibilitatea să se desvolte suficient, pentru ca la anul viitor să-i putem altoi.

Din fructele ce cad pe jos se poate face oțet, care este mult mai folositor decât cel din spirturi. Dacă unele fructe au ajuns la coacere, să nu uite bunul gospodar să usuce din ele pentru iarnă și tot odată să înceapă pregătirea marmeladelor cari în zilele friguroase vor fi o bună hrană pentru copii și oameni mai în vârstă.

Grădina de zarzavat

Lucrările din grădina de zarzavat de pe această lună se aseamănă în bună parte cu cele de pe luna Iunie. Mereu, mereu, dacă se mențin căldurile și ploaia zăbovese să vină, trebuie să udăm grădina. Plivitul și săpatul iarăși ne vor preocupa mereu. La o parte din zarzavaturi s'au copt semințele cari trebuie acum culese și păstrate la un loc uscat și întunecos. Se pot semăna ridicile de toamnă (după 10 ale lunii). Se scoate ceapa semănată pentru arbagic, păstrând-o la locuri uscate și întunecoase pentru anul viitor. Trebuie aleși castraveții de sămânță și eliberat locul din jurul lor pentru ca soarele să poată produce coacerea. Gospodina să se grăbească cu pregătirea păstăilor de fasole pentru iarnă până ce nu s'au ivit aște la ele. Apoi mazărea boabe trebuie și ea pusă la borcane la timpul potrivit. Se usucă

frunza de pătrunjel și mărar pentru iarnă, păstrând sămânța de mărar pentru anul viitor.

Semănăturile

În luna aceasta a sosit prin multe locuri timpul cel mai așteptat al secerișului. Până acum gospodarul a așteptat cu îndelungă răbdare acest timp, dar iată-l sosit. Acum pare că așteptarea trecută a fost doar o clipă. Multe lucruri sunt legate de acest eveniment; unul și cel mai important e acela că, tot așa va sosi odată și ziua mult așteptată a credincioșilor lui Dumnezeu, cari nădăduesc și așteaptă cu îndelungă răbdare răsplătirea credinței lor. Aș dori în această lună să le spun: Așteptați drept-credincioșilor, așteptați cu încredere sfântă și îndelungă răbdare, iar dacă cumva greutățile vieții sau alte lucruri v'ar face să obosiți în așteptarea voastră, învățați dela plugar. Uitați-vă la el, cum așteaptă cu îndelungă răbdare ziua răsplătirii muncii lui dar iată că acum pentru el a venit, și tot așa va veni cu siguranță și pentru noi răsplătirea credinței noastre, care va fi cu atât mai sublimă cu cât așteptarea noastră a fost mai grea, iar încercările și prigoanele mai aprige. Da, aceea va fi ziua răsplătirii noastre.

Seceratul holdelor să se facă mai înainte de a se răscoace bobul, căci într'un asemenea caz se vor pierde o mare cantitate din boabe, dar nu trebuie făcut nici înainte de vreme căci atunci boabele se vor sbârbi și vom pierde mult din recoltă. Un bun indicu e acela ca să secerăm cerealele atunci când boabele au ajuns de tăria cearei de albine. Faceți snopii mai bine mai mici decât prea mari, căci vor fi cu mult mai ușor mânuiți. Treeratul pe cât posibil să se facă cât mai curând după secerat pentru a nu mai lăsa spicele în bătaia ploilor sau pradă șoarecilor. Căratul snopilor la arie sau șură, dacă sunt călduri prea mari ziua, e de preferat să se facă cât mai de dimineață până ce soarele nu ajunge să usuce prea tare snopul căci o mare parte din boabe în acest caz se vor pierde.

După terminarea treeratului, mai înainte de a pune recoltele în hambarele sau coșurile unde vor fi păstrate pentru iarnă, e de o mare importanță ca ele să fie sulfatate; lucrul acesta le va feri de temutul dușman al boabelor: „gărgărița”. Sunt mai multe posibilități de a scăpa de acest dușman, dar din toate cel mai recomandat este sulfatarea boabelor după treer. Sulfatarea se poate face cu pulbere de „oxid de magneziu”, care este inofensivă pentru om și pe care o găsim în comerț sub formă de praf, care va fi amestecată cu semințele, nu însă topită ci tot sub formă de praf.

Cerealele vor fi apoi păstrate în locuri unde temperatura să fie cât mai scăzută posibil și în același timp complet uscate. Gărgărița de predilecție se immulțește în locuri unde găsește o temperatură cam de 20 grade Celsius și o umiditate de 85%.

Stupii

Scriam în luna Iunie, bunule gospodar, că marele cules e la ușă. În multe regiuni el e acum în toiu. Bunul gospodar se va îngriji la timp să dea stupilor săi magazine necesare cu rame clădite gata, pe cari și le-a pregătit din timp, pentru ca acum când timpul e atât de scump, albinele să nu piardă timpul cu clăditul lor. Trebuie supravegheat stupul cu atenție pentru a nu ne surprinde în acest timp roziurile și în felul acesta să pierdem ocazia marelui cules. Dacă totuși dorim a face roziuri, e de menționat faptul că luna Iulie e ultima când ele se mai pot face, pentru ca să fie destulă vreme să se pregătească pentru iarnă. E de recomandat însă a nu ne sili să facem prea multe roziuri, căci din această cauză vom pierde toate recoltele stupilor, cari meru vor fi numai în formație, nefiind niciodată pregătiți pentru recolte.

În ce privește recoltarea mierei după trecerea marelui cules, unii stupari se grăbesc să facă acest lucru imediat după trecerea floarei de teiu și salcâm, motivând că în acest fel vor forța albinele să strângă alta în loc. E un oarecare adevăr aci, dar e de notat că această miere se va păstra foarte greu. Pentru ca o miere să se poată păstra bine e necesar să stea cât mai mult timp în stup după strângerea ei. Stând miera înăuntrul stupului, albinele îi vor supra-vechea continuu preferările ei, dându-i după trebuință apă și multe alte substanțe cari ajută la formarea mierei. Dacă totuși nu putem lăsa miera în stup mai mult timp după recoltarea ei din flori, e însă nevoie ca să mai rămână acolo cel puțin 10 zile după ce a încetat culesul. Cel mai bun lucru e însă ca să lăsăm miera în stup până toamna. E iarăși adevărat că poate vom avea o cantitate de miere ceva mai mică, dar, vom avea alte avantaje. Vom primi o miere bine coaptă cu un gust bun și care nu ne va înțepa la limbă, și se va păstra în cele mai bune condițiuni. Apoi albinele vor cobori din magazine în cuib atâta miere cât ele vor socoti că le trebuie pentru iarnă, așa încât iernatul lor va deveni pentru noi o problemă cât mai ușoară și cu mult mai sigură.

Prășitoarele și nutrețurile

Printre prășitoare lucrările musuroitu-lui și a prașilei a doua acum sunt terminate. A sosit pe alocurea recoltatul mazării. Să nu lăsăm mazărea să se usuce de tot înainte de recoltă. De asemenea tot în această lună gospodina va strânge și pune la topit inul și cânepa, din cari la iarnă va lucra traintice pânze pentru casă și îmbrăcăminte. Restul prășitoarelor trebuie bine îngrijite ca să nu le umple buruienile. Scriam noi în luna trecută cu pierdere are gospodarul dacă lasă aceste buruieni să năpădească peste prășitoare și grădina sa.

Sfecla trebuie și ea bine îngrijită și cât mai des săpată. Suntem apoi în toiuul cositului nutrețurilor. Cu privire la această mai scriam iarăși ceva pe luna Iunie. Cel mai bun nutreț îl va obține bunul

gospodar din iarba pe care se va sili să o usuce cât mai repede după cosire, nelăsând-o în bătaia ploilor. Cu cât ea se va usca mai repede și nu va fi lăsată zile întregi pe câmp, cu atât vom obține o iarbă de o culoare și o calitate bună. Pentru aceasta bunul gospodar știe că trebuie să împrăștie în brazde cât mai subțiri partea cosită și după ce soarele va pătrunde bine pe partea de deasupra o va întoarce din când în când pentru a se usca cât mai bine și uniform. Scriam noi ceva însă cu privire la păstratul fânului, în scrisorile noastre din lunile trecute pe cari bine va face bunul gospodar dacă le va mai reciti încăodată.

Ogoarele

A sosit timpul când bunul gospodar să-și facă ogorul pentru semănăturile anului viitor. Noi recomandăm cu toată căldura bunului gospodar ca în cursul acestei luni să are cât mai adânc posibil locul unde urmează să semene în toamnă grâu. Lucrul acesta îi va fi răsplătit prin recolta anului viitor. De asemenea recomandăm iarăși ca imediat după ridicarea cerealelor de pe locuri să fie arate adânc miriștile. În felul acesta apa va putea pătrunde cu ușurință în pământ, el se va îngreșa și recolta plantelor ce vom pune pe el va fi cu atât mai bună în anul ce urmează. Bunul gospodar să nu se economisească și să lase mai întâi ca vitele să-și bătorească miriștile, căci știut e faptul că din cauza aceasta el nu numai că nu va câștiga nimic prin cele câteva fire de iarbă pe cari vitele le vor găsi pe această miriște, dar din cauza aceasta el va împărți recolta anului viitor cu vitele, prin aceea că recolta ce o va lua de pe aceste locuri va fi mult mai redusă.

Florile și ceaiurile

Incepând cu această lună o bună parte din flori încep încetul cu încetul să se pregătească pentru iarnă. Nu vor mai sta mult timp cu noi, decât acelea din culturi speciale și sere. Gospodarul și gospodina să nu uite a strânge din fiecare floare semințele bine coapte și din florile cele bine dezvoltate pentru a le avea la îndemână în primăvară, când cu ajutorul lui Dumnezeu ne vom ocupa ceva mai pe larg și despre flori. E timpul însă când noi putem să strângem încă de pe câmp și de prin grădini o multime de flori, frunze și semințe de diferite plante cari ne vor servi pentru iarnă ca ceaiuri. Lucrul acesta trebuie făcut mai înainte de a fi cosit livezile. Pentru a ști bunul gospodar ce trebuie să strângă, va reciti scrisorile noastre din trecut în cari aminteam multe din aceste plante. E însă ultimul timp când mai putem găsi chimenul, mușețelul, menta, isma, floarea de soc, floarea de salcâm, floarea de teiu, etc. Toate aceste flori și semințe, după strângere vor fi bine uscate și păstrate la locuri anumite (vezi păstrarea ceaiurilor, la „Pagina gospodarului” din luna Iunie). Iar acum să continuăm ceva mai departe cu foloasele ce ne aduc aceste flori și plante diferite:

Scriam în luna Iunie despre: măcriș, mac, muștar, ismă, sofran și sulfină și mai adăugăm în această listă încă unele și în luna aceasta cum ar fi de exemplu: **Iedera.** — Se întrebunfează pe dinafără ca să dea înapoi bubele, umflăturile; sânul dureros. Se toacă 200 grame foi de iedera și se fierb într'un litru de apă cam zece minute. Se îmoaie apoi o cârpă curată în această fiertură și se pune pe locul dureros. Când încep să se prindă coji (ghinduri) punem peste ele cataplasme de fâină de in amestecată cu fiertură tare de iedera.

Pelitul. — Are mai multe întrebunfări; dar în deosebi se dă pentru poftă de mâncare, și pentru viermi în intestine (mațe). Pentru poftă de mâncare se face un ceaiu slab din frunzele de pelin. Pentru viermi de stomac se usucă aceste frunze transformându-se în praf mărunț, din care omul mare ia câte 2—3 grame, (cam un vârf mic de cuțit), pe cari le amestecă în magiun dimineața. La copiii mici se fac ceaiuri din amestec de 5 grame mușețel, 5 grame pelin și 5 grame limbricariță. Toate acestea se opăresc în 1/2 litru de apă în clocote și se lasă în vas 1—2 ceasuri. După aceea se strecoară și se amestecă cu 800 grame zahăr sau miere de albine, și se dă câteva ceșcuțe pe zi.

Pepenele roșu. — Se recomandă celor cu sânge gros și celor cu insuficiență de urinare. Consumația de mult pepene spală organismul încărcat.

Bunul gospodar va mai strânge apoi: cozi de cireși, scai vânăț, mătase de porumb. Acestea vor fi uscate la umbră și păstrate la locuri uscate. Ceaiul de cozi de cireși e recomandat pentru cei ce sufer de rinichi. Scaiul vânăț contra tusei măgărești, iar mătasea de porumb pentru curățirea rinichilor.

Dar vom mai continua bunule gospodar în lunile viitoare lista acestor flori și plante bune pentru diferite ceaiuri și leacuri.

Sfaturi diverse

Pe alocuri vin seara prin bucătăria mulți gândaci negri, pentru îndepărtarea lor, mulți recomandă diferite otrăvuri. Atragem atenția bunului gospodar și gospodinei să fie cu multă băgare de seamă la folosirea acestor otrăvuri, căci acești gândaci vor merge cu picioarele lor, până să moară, și peste diferite ali-

mente pe cari le vor otrăvi, devenind foarte periculoase. Dacă prin opărire cu apă fiartă sau prin afumare cu pucioasă, pe care o punem într'un vas aprins în mijlocul bucătăriei nu am putea scăpa de ei, se mai recomandă să le presărăm pe locurile pe unde umblă și zahăr pisat mărunț amestecat cu praf de acid boric, 250 grame acid boric și 150 grame zahăr. Sau: Praf verde (verde de Schweinfurth) și zahăr pulbere în părți egale. (Soluția acestui praf e recomandată de revista „Agricultura Nouă”).

Scoaterea petelor de grăsime de pe haine și fețe de mese

Se recomandă pentru acest lucru ca să tăiem felii subțiri de săpun de casă, cari se pun într'o sticlă și peste ele se toarnă amoniac. Se amestecă bine până ce conținutul se face ca o pastă groasă. Cu această pastă se spală petele și apoi clătim cu apă caldă. Dacă petele sunt de ceară de albine, punem o hârtie peste pată și peste hârtie trecem cu fierul de călcat. Hârtia să fie poroasă. Dacă petele sunt de reșină sau păcură, amestecăm 100 grame spirt de 95 grade cu 35 grame amoniac și un gram benzină, amestecăm bine la un loc, și cu acest amestec spalăm petele.

Pentru luna aceasta însă bunule gospodar, să ne oprim aci. Vom mai continua cu ajutorul lui Dumnezeu cu lucrările noastre în lunile viitoare. Nu uita însă ce scriam și în alte luni. Ca să începi totul cerând ajutor dela Dumnezeu încredințând totul sub ocrotirea Sa și mai ales atunci când gospodăria merge bine, să stai în strânsă legătură cu El, aducându-I mulțumiri. Sunt mulți aceia cari vin la Dumnezeu numai în timpuri de greutate, dar cari-L uită repede îndată ce toate greutatele au trecut. Aceștia sunt ca niște cerșetori spirituali cari au specialitatea numai în a cere mereu la Dumnezeu, atunci când sunt în lipsuri și greutate. Cum mai ziceam noi însă în aceste scrisori, să pornim în toate încrezătorii pe ajutorul Său și cât mai puțin pe puterile noastre omenești; atunci totul va merge bine și sufletele noastre vor simți mâna Sa părintească, iar noi ne vom mai întâlni cu ajutorul Său și în lunile viitoare la această pagină spre a mai sta câte puțin de vorbă.

I. Dănețiu

Absolvent al școlii agronomice

Vești din Banat

În zilele de 14—16 Mai 1937 am avut în Comunitatea Arad o adunare districtuală la care a luat parte fr. I. Reit, P. P. Paulini, T. Mateescu, subsemnatul cum și toți frații predicatori și lucrători din județele Arad și Timiș-Torontal. Din aceste două județe au venit să participe la adunări, frați din 17 Comunități.

Vineri seara a ținut o cuvântare fr. I. Reit, arătând necesitatea unui spirit misionar, după cum a avut și Hristos,

lucrând pentru oamenii cari sunt în întunec.

Sămbătă dimineața a vorbit fr. P. P. Paulini despre credința noastră pe care trebuie să o dovedim mai ales acum când semnele ne arată că Domnul este aproape să vină. După amiază tot d-lul a vorbit despre libertatea cultului, încurajând pe cei prezenți, că Dumnezeul lui Izrael este cu poporul Său în ciuda tuturor greutăților ce s'ar pune în cale.

Duminecă înainte de amiază tinerii au mers într-o excursie în apropierea oraşului, în timp ce slujbaşi Comunităţilor au avut o adunare specială prezidată de fratele P. P. Paulini, Preşedintele Conferinţei Banat. După amiază a avut loc o serbare corală, cu care ocazie au cântat corurile din Comunităţile Timişoara şi Arad, intonând imnuri în 8 limbi diferite.

În tot timpul acestor adunări s'a simţit un spirit de evlavie şi unire între fraţi, iar la urmă toţi s'au despărţit plini de curaj şi zel a servi sub stindardul lui

Emanuel până la încheierea lucrării Sale sfinte.

În deosebi la serbarea corală au fost foarte mulţi vizitatori din oraşul Arad, cari au avut ocazia să audă cum înţelege poporul lui Dumnezeu să laude pe Creatorul Cerului şi al pământului.

Fie ca Dumnezeu să facă în așa fel ca la sfârșit, mulți din cei cari au auzit asemenea cântări, să întoneze împreună cu toți mântuiții cântarea lui Moise și a Mielușelului la marea de cristal.

St. Czêdula

Departamentul Libertății Culturii

Aducem la cunoștința fraților noștri că procesul nostru pentru libertatea de cult, are termen la 15 Iulie a. c. la Curtea de Apel București.

Nădejdea noastră a tuturor este la Domnul care ne-a chemat la mântuire. Ziua aceea trebuie să fie o zi de post și rugăciune pentru toți Adventiștii de Ziua Șaptea.

Fiind informați că unele autorități au început a face greutăți prin Comunități, impunând chiar de acum condițiile prevăzute în noua Decizie Ministerială, explicăm fraților noștri că pentru Adventiștii de Ziua Șaptea s'a lăsat un termen de 6 luni pentru conformare. (Vezi art. 4 din Decizia 4781/937 publicată în M. Of. No. 93 din 21. IV. crt).

Celor cari vă turbură de pe acum cu aceste condiții, să li se răspundă frumos, dar hotărât, că avem un termen de 6 luni, și că numai după această dată pot să ceară aceste condiții, dacă până atunci nu se va schimba situația.

De asemenea recomandăm fraților noștri ca să fie cu băgare de seamă cu autorizațiile pe cari le au și să nu le scape din mână, pentrucă nu le mai pot primi înapoi.

Pentru orice persecuții, trimiteți la Conferința respectivă: declarații amănunțite de felul cum s'a întâmplat lucrul, semnate de cei în cauză cum și de martori, fotografii, dacă se poate, acte oficiale sau în copie, certificate medicale, corpuri delictive cu cari s'a aplicat bătaie și alte lucruri de felul acesta.

Frații dela Conferințe, după ce le cercetează, le trimite apoi la Uniune pentru a face demersurile necesare.

Domnul să fie cu fiecare Comunitate și cu fiecare suflet credincios, dându-ne biruința credinței.

Secretar la Libertatea Culturii,

Victor Diaconescu

***

Notă. — În vederea procesului, toți frații noștri cari posedă diferite publicații unde se vorbește bine despre noi precum și tot felul de acte oficiale cari ne-ar putea ajuta să facem o dovadă bună cu ele la proces, sunt rugați să le trimită de urgență — recomandat — la Dep. Culturii.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. București, IV.

Edit. și Tip. „Cuvântul Evanghelic”. București

Cursul de cetire pentru Slujbași

(Urmare dela „Curierul Misionar” No. 4)

Secția IV. — Disciplina în Comunitate

1. Ce plan are Dumnezeu cu Comunitatea Sa?
2. Este Comunitatea o cetățue a lui Dumnezeu?
3. Ce condiții se cer pentru ca cineva să devină membru al Comunității?
4. Cum trebuie făcută pregătirea pentru botez?
5. Trebuie candidatul pregătit și instruit cu privire la toate punctele de credință?
6. Cari sunt întrebările principale ce trebuiesc puse la examinare?
7. Cum se face ceremonia Botezului?
8. Se pot boteza persoane care nu sunt cunoscute de Comunitate?
9. Ce trebuie îndeplinit, atunci când un membru se mută în altă Comunitate?
10. Cine trebuie să completeze scrisoarea de recomandare?
11. Când se șterge și se înscrie în registru un membru la mutarea lui?
12. Pot acorda scrisori comitetele sau numai Comunitatea?
13. Cum se face primirea membrilor prin vot, adică a acelor cari au mai fost membrii ai unei Comunități?
14. Se poate face rebotezarea?

Secția III. — Membrii Comunității

1. Cum să ne purtăm cu membri răătăciți?
2. Cari sunt regulile și disciplina în în Comunitate?
3. Trebuie ca biserica să ia măsuri contra păcatului ce se ivește în Comunitate?
4. Este biserica (Comunitatea) răspunzătoare de păcatele ce se ivesc și se continuă de unii membrii?
5. Există și din acei cari nu se supun îndemnilor date de a se pocăi și preda mai bine în umilință către Dumnezeu? Care este datoria Comunității în astfel de cazuri?
6. Cum se fac excluderile?
7. Pentru ce motive să fie cineva exclus?
8. Când se poate reprimi un membru care a fost exclus?
9. Este permis avocat care să vorbească pentru vreun membru exclus?
10. Se poate disolva o Comunitate și de către cine?

I. Reit

Un om — un caracter

(Urmare dela pag. 12)

sori, spre a se solidariza cu dânsul ca să nu excludă pe băiatul Directorului, ori cari ar fi fost ticăloșiile acestui băiat; iar Profesorii cari nu s'ar solidariza, a ceea să fie denunțați că sunt complotiști. Și, pentrucă nu știa despre tatăl său a-cestea, de aceea băiatul s'a purtat în consecință, iar urmarea a fost, că băiatul acela de atunci a ajuns mai târziu el însuși Director al uneia din cele mai importante școli adventiste din America, în jurul căreia s'a grupat acea colonie de Adventiști, numită „Orașul fără pată”, despre care scriseră acum câteva luni ziarele din multe țări, iar în România Revista „Realitatea Ilustrată” Numărul din 16 Septembrie 1936. Iar, cu ocazia

adunării generale din Mai 1936, acest Director de școală a fost chemat la însemnatul post de Casier al Conferinței Generale.

Iubiți frați! Face — deci — pentru noi înșine, pentru copiii noștri și pentru binele și progresul întregii lucrări a lui Dumnezeu, să stăruim ca oameni de caracter pentru trăirea și întronarea în viața personală și la conducere a principiilor dumnezeiești spre lauda Celui ce lucrează totul în toate. Iar, cine nu înțelege a urma așa, acela să se dea la o parte, sau să fie dat la o parte, pentru ca „Biserica lui Dumnezeu, pe care El Și-a dobândit-o prin însuși sângele Său”, să fie și să rămâie curată. Fapte 20, 27—28.

Stefan Demetrescu